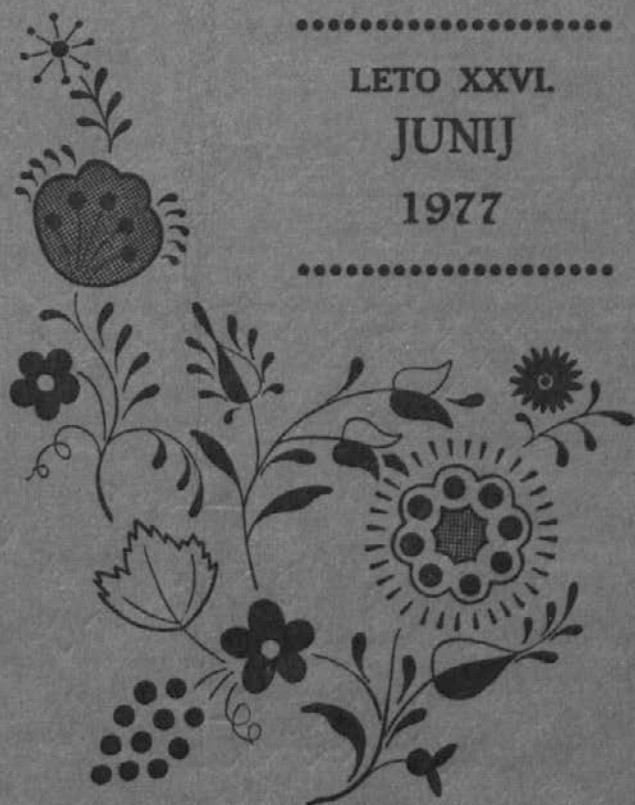

11, 4, 8, 22, 19

.....
LETO XXVI.

JUNIJ

1977
.....

MISLI

NAROČI IN BERI!

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le taka zgodovina more biti pot k rešitvi in nadaljnemu zdravemu življenju našega naroda. Pa tudi osebno nam ne sme biti vseeno, ali smo o dogodkih pravilno poučeni, ali pa nosimo v sebi popolnoma napačno sliko. Z njo delamo hudo krivico mnogim, ki so pravočasno spoznali komunizem in za domovino žrtvovali vse, danes pa so podlo ožigosani kot sovražniki naroda. Zelo smo ozki, če iskreno ne iščemo resnice in se ji bojimo pogledati v obraz ter jo tudi sprejeti.

Večina dokumentarnih knjig je v naši zalogi pošla in čakam novih pošilk. Na razpolago so **TEHARJE** (izjava prič o teharskih dogodkih 1945 — cena en dolar), **REVOLUCIJA POD KRIMOM** (dogodke opisujejo pokojni izhanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavac in dr. Filip Žakelj — cena \$2.50), nedavno pa je končno dospela nova pošiljka **BELE KNJIGE**. (Izdana v ZDA prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje nad 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja). Cena knjige z dodatkom novih imen po prvi izdaji je \$6.—.

CELOVŠKIH MOHORJEVIH KNJIG 1977

Imamo še nekaj izvodov na razpolago. Cena vseh širih lepih in zanimivih knjig je sedem dolarjev. Če jih naročite po pošti, v tej vsoti poština ni vključena.

ZBORNİK SVOBODNE SLOVENIJE je dospel iz Argentine. Skoraj 500 strani bogate informativne vsebine. Cena osem dolarjev brez poštine. Pohitite!

GOROŠKE MOHORJEVE žal še niso dospele. Upajmo, da so vsaj že na poti . . .

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisno povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

DESETI BRAT, znano delo Jesipa Jurčiča. Cena \$1.80.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanzeliča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Vsakoletne junijske misli

V JUNIJU bodo pa vaše MISLI zopet pogrevale, kajne? ... sem slišal nekako mimogrede ob svojem zadnjem obisku Sydneya. Osebe nisem poznal, a iz besede "vaše" bi sklepal, da ni med naročniki. Pa to tudi ni važno. Zame je bilo nepričakovano vprašanje znak, da se celo nenaročniki iz enega ali drugega razloga zanimajo za to "pogrevanje". Morda se ga boje.

Seveda zopet "pogrevamo", kakor vsako leto ob materinskem dnevu damo novo toplino spominu na mater, kakor ponovimo očetovsko proslavo, pa velikonočne in božične praznike in še marsikaj. Tudi Prešernova proslava je vsako leto "pogreta", pa praznovanje rojstnih dni in godov. Leto za letom se spominjamo raznih svojih in tujih obletnic, veselih in žalostnih.

Ni nas strah in ne sram tega vsakoletnega junijskega spomina, ki ga mnogi v hlapčevski bojazni ali iskanju plitve osebne koristi hranijo samo še v srcu, drugi pa o njem molče v slabi vesti. Kako majhni so eni in drugi v primeri s tistimi, na katere nas junij spominja! "Novi čas" jim je izpodjedel korenine, "novi veter", ki danes tako hladno piha menda kar z vseh strani tudi v svobodnem svetu, jih je našel prešibke, da bi se mu uprli. Malo je danes Cankarjev in malo je Čedermacov!

Prav zato smo vsakoletnega spomina na junijske tisoče žrtev še bolj potrebni. Niso le spomin množičnemu brezprocesnemu pokolu po končani vojni in revoluciji ter skromna a topla lučka na neznane grobove po naši rodni zemlji. So tudi merilo naše iskrenosti, naše značajnosti, naše ljubezni do resnice in pravice. Rano je čas zacelil, če jo gledamo v moči duha — ostala je brazgotina na narodnem telesu, ki bi jo mnogi radi nečastno utajili in skrili.

Pokojni Karel Mauser je pred nekaj leti zapisal, da ob tem spominu "marsikatera stran zgodovine postaja jasnejša, marsikaj raztrganega se dopolnjuje, gledanje je mirnejše in globlje." Temu pa dodaja: "Bistvo pravega gledanja je vendarle še vedno tam, kakor je bilo v letu 1945. Treba je pritegniti večnost k sebi kakor vejo težko od zrelosti. Tu so namreč spoznanja, tu so tiste globine, ki jih naše dnevno govorjenje in razpravljanje nikdar ne more nadomestiti. Marsikaj smo že rekli, marsikaj že zapisali, vendar je vse to komaj okostje, okvir časa. Vrednost žrtev je v duhovnem spoznanju, v prostovoljni duhovni odločitvi tudi s telesnim življenjem brani vse, kar v večnosti od vekomaj stoji kot dobro in plemenito."

Lepo razlaga dalje pokojni Karel pomen junijske obletnice, ki ni žalovanje in klicanje po maščevanju, ampak utrjevanje naše zavesti, da so vse množične nasilne smrti veličastna zmaga duha. Ne svojih mrtvih žrtev — tega duha se takratni krvniki še danes po tolikih letih boje. Mauserjeve besede so močne in prepričevalne:

L. 26 — JUNIJ 1977 — ŠT. 6

VSEBINA:

Vsakoletne junijske misli	
— Urednik —	stran 161
Iz "Velike črne maše"	
— Dr. T. Debeljak —	stran 162
Slovenščina — šolski predmet	
— Intervju, A. L. Ceferin —	stran 163
Duhovnik — od treh strani	
—	stran 166
Slovenska Cerkev (nekaj števil)	
—	stran 166
Boj za slovenski Kras	
— Iz "Sv. Slov." —	stran 168
Duhovnikova kri (črtica)	
— Pierre l'Ermite —	stran 169
Prvi november (pesem)	
— Vinko Beličič —	stran 171
Izpod sydneyjskih stolpov	
— P. Valerijan —	stran 172
Izpod Triglava —	stran 174
V času obiskanja ... —	stran 176
P. Bazilij tipka ... —	stran 178
Pota božja (poveš nadaljevanje)	
— Srečko Selivec —	stran 180
še vedno "živa plamenica" ...	
— (Ob 25-letnici) —	stran 180
Naše nabirke —	stran 182
Za Gospodovim hrptom	
— Iz zapuščine p. Bernarda —	stran 183
Dražgoški mali kruhki	
— Marija N. —	stran 184
Z vseh vetrov —	stran 186
Fretji mladinski koncert	
— PP. Stanko in Lovrenc —	stran 187
Kotiček naših malih —	stran 188
Križem avstralske Slovenije	
—	stran 189

— — —
Ni več krvi v žili,
je le še pelin —
Bog se usmili! — je le še sokrva,
bleda kot jeklena vrva,
ki z bodicami nas v kosti reže —
o, ni več žica jeklena,
je le še struna ledena,
ki skozi mene drvi
v vso brezčutno otrplo vrsto
in nas v Eno
veže
skozi kosti. — — —

(Iz pesnitve
dr. T. Debeljaka:
Velika črna maša)

„ . . . Bilo bi bridko misliti, da so tisoči in tisoči v plasti slovenske zemlje, ki se niso mogli braniti za zadnjo uro, ki niti roke niso mogli dvigniti proti sovražniku, ker so bile z žico zvezane; bilo bi bridko misliti, da je nekdo samo padel pod strelom in so ga v surovo stesani krsti nekje zagreblili; bilo bi bridko misliti, da je pepel nekoga veter raznesel in za njim ni ostalo ničesar — niti kosti. Kaj so dosegli, kaj so spremenili s svojo smrtjo?

Vse, če gledamo v duha. Duh je, duh teh, ki so jim nasilno podrli trhlene posode teles v letih strahote, ki je nalomil čas doma, ki je nalomil surovost tolikih vodnikov doma, ki je odprl pot upiranja v mladih in pretresa temelje rdečega diktatorstva.

V tem je zmagoslavje mrtvih, ki jim ga nihče ne more vzeti. Surovi pamfleti režimskih pisunov doma so se izpeli, mnoge laži so se same sesedle, mladi rod včasih v naravnost norem beganju išče za duhom, za sproščanjem, za pogumom povedati resnico — celo resnico.

Duh ne zida naglo, toda zida trdno. Kar postavi, ni mogoče podreti.

Tako lepo je misliti, da duh tisočev in tisočev, ki leže v plasti slovenske zemlje, sije po slovenskih tleh kakor ozimina. Nič telesnega ni ostalo za njimi; svetinjska morda, jagode rožnega venca, spominek, ki ga je kdo imel pri sebi za zadnjo uro. Kostni so sprhnele — tako dolga leta so od tistega časa — in vendar vsi žive. Nikoli še tako spokojno, nikoli še tako zmagoslavno, nikoli še tako ponosno. Nihče se jim pri njih pohodu duha ne more ustavljati, nihče jih ne more prestreči.

Samo duh govori vekomaj. Vedno z istim jezikom. Vse, kar je zunanega, vse, kar je trhlenega, telesnega, ob svojem času mine, zakaj vse, kar cveti ob svojem času, rodi svoj sad, ki zrel odpade. Duh ostane. Dviga posameznike in dviga rodove, poji ideje, vliva vztrajnost, sije upanje. Iz duha gledano nobena stvar na tem svetu ni majhna, vse je posvečeno po duhu v to, da dopolni, kar mora po božji volji biti dopolnjeno . . .

Samo z duhom smo svobodni! . . . In to je najlepše, najvišje, najmočnejše — ne moremo umreti, če v duhu živimo! . . .”

Urednik

Tako dolgo se ne bomo znebili preganjave in more, dokler javno ne priznamo svoje krivde, svoje velike krivde. Brez tega dejanja Slovenci ne bomo nikoli stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti.

Izjava EDVARDA KOCBEKA ob tridesetletnici množičnega pokola (1975), leta 1945 ministra za Slovenijo v centralni vladi v Belgradu.

Prišel bo čas, ko se bo lahko tudi pri nas javno ugotovilo, da so premnogi trpeli predvsem radi tega, ker so poznali resnico o komunizmu in njegovih metodah. Takrat bo zahtevala pravičnost, da se tudi tem mučencem da vsaj skromno zadoščenje, ne zaradi mrtvih, saj ga ne potrebujejo, ampak zaradi poštenosti do zgodovine in zaradi poznejših rodov, ki se bodo iz zgodovine učili.

IVAN DOLENEC (MOJA RAST)

Slovenščina — šolski predmet

Slovenska oddaja na Radio 3EA v Melbournu je imela v ponedeljek dne 9. maja zanimiv intervju. Je široko informativnega značaja ter vreden, da ga objavimo v celoti. Naša napovedovalca Ivo in Helena sta imela za gosta radijske ure gospo Aleksandro L. Ceferinovo. Vprašanja in odgovori so si takole sledili:

DANES smo povabili gospo Aleksandro Ceferin, da nam pove nekaj o poučevanju slovenščine. To bo še posebno zanimalo starše študentov, ki obiskujejo pouk slovenščine na srednjih šolah v Box Hill-u, Maribyrnong-u in v centru Melbournu. Gospa Ceferin je tudi predsednik Združenja slovenskih učiteljev v Viktoriji (STAV = Slovenian Teachers Association of Victoria). Članica mnogih strokovnih organizacij, je ena izmed Slovenk, ki pozna tekoče razmere lingvistično-pedagoške stroke.

Pozdravljeni! Zastavil bi Vam nekaj informativnih vprašanj.

Kako presoimate priprave in začetek pouka slovenščine v naših državnih šolah?

Vpis je bil dober in je to zgovorno merilo. V primerjavi z ostalimi etničnimi skupinami smo relativno kar med prvimi. Zasluga je šla v začetku posameznikom, to je predvsem v pogledu iniciative in pripravljenosti, potem pa mnogim rojakom in njihovim organizacijam....

Že nekaj let imamo jezikovne tečaje po klubih. Sedaj imamo slovenščino v državnih šolah. Ali vidite v tem še sčasoma kak "problem"?

Če se postavi pravilno — ne. Mislim, da se pouk po klubih lepo dopolnjuje s poukom v šoli. Sedaj je pač več možnosti za učenje slovenščine izven doma. — Klubski tečaji imajo to prednost, da krepijo družinsko povezanost in družabnost v slovenskem vzdušju in prijetni okolici. V državni šoli je slovenščina bolj šolski predmet. Pouk je sistematičen in primeren za tiste, ki želijo HSC (High School Certificate). V letu 1979 bo slovenščina tudi maturitetni predmet.

Ali je to že določeno?

V principu so vsi merodajni soglasni. Odvisno pa je od nove reorganizacije viktorijskega šolskega sistema, ki je sedaj v teku.

Kaj se učijo, oziroma se bodo naučili v državnih šolah?

Predvsem slovenski jezik in literaturo. Prav tako se pa bodo tudi učili o kulturnem razvoju, pridobitvah in značilnostih Slovencev v matični deželi in po svetu. — Ker je to državna šola, se izključuje kakršnokoli propagiranje politično-strankarske usmerjenosti, ni verskega pouka, in podobno.

V čem je razlika med državno šolo in drugimi šolami oziroma tečajji, kjer se poučuje slovenščina?

Kot primer naj omenim najstarejšo slovensko šolo: to je Slomškova šola v Kew-u. Tam se poučuje slovenščina kot predmet. Kdor želi imeti tudi verski pouk, ga je lahko deležen še posebej. — Potem pa obstojajo tudi šole za otroke slovenskih družin, ki so na delovnem kontraktu v inozemstvu. To so jugoslovanski državljani, za katere skrbijo pristojni jugoslovanski uradi. V teh šolah poučujejo po načelih jugoslovanske variante marksističnega socializma. Poskrbljeno je pač za to, da učenci po vrnitvi v domovino nadaljujejo šolanje brez časovne izgube.

Na kratko: kaj nudijo danes prosvetne oblasti v Viktoriji?

O sobotnih tečajih za slovenščino smo že govorili. Razlog za to, da so ob sobotah, je dejstvo, da smo maloštevilni in raztreseni širom Melbournu. To velja za srednješolski pouk, pa ravno tako za osnovnošolskega. Če bo kdaj na kaki šoli skupina 15-20 učencev, naj sporočijo in poskusijo se bo uvesti pouk slovenščine tudi med tednom. — Potem so tečaji za učenje angleščine na začetni ali nadaljevalni stopnji in za različne starosti. Pouk se vrši med tednom: dopoldne, popoldne ali zvečer po raznih okrajih Melbournu. — Kdor nima časa obiskovati, se lahko uči angleščine tudi preko dopisovalne šole. Vsi ti tečaji so brezplačni. Obstojajo tudi celodnevni tečaji za angleščino. Učenci so v tem primeru celo plačani.

Kje se lahko dobijo informacije o teh tečajih?

Pri Education Departmentu, na uradih za emigrante, pri Združenju slovenskih učiteljev, po šolah, slovenskih klubih. — Čez nekaj mesecev bo izdan priročnik v slovenščini z vsemi naslovi, navodili in informacijami za emigrante. Pri sestavi te knjige sodelujejo tudi slovenski klubi.

Kako je z učitelji slovenščine v sobotnih šolah?

Številno zelo dobro. Za poučevanje je nastavljenih šest učiteljev. Bili so izbrani od dvanajstih prijavitelcev. V tem pogledu smo precej na boljšem od drugih etničnih skupin, katerim primanjkuje učiteljev.

Združenje slovenskih učiteljev v Viktoriji je prva strokovna slovenska organizacija, ne samo v Viktoriji,

temveč tudi v Avstraliji. Ali nam lahko poveste kaj o ciljih in članstvu?

To je etnično-jezikovna organizacija avstralskih državljanov slovenskega rodu, ki skrbijo za poučevanje slovenskega jezika in kulture. Je prostovoljna, strokovna organizacija, povezana z ostalimi učiteljskimi organizacijami. Večina članov ima akademske kvalifikacije s pedagogijo in so zaposleni pri Education Departmentu. Nekaj jih pa ima slovenske učiteljske kvalifikacije in izkazano prakso v Avstraliji. — Korak naprej in bodoče vodstvo so študentje višjih letnikov, ki študirajo za učitelje. Aktivno sodelujejo v našem programu; tako se priključuje druga generacija slovenskega rodu.

Slovenščina se še ne poučuje na avstralskih univerzah. Kako je torej s kvaliteto?

Učitelji se izpopolnjujejo preko seminarjev in študijskih sestankov. Poleg tega smo v akademskih stikih s slavisti po celem svetu. Tako smo precej na tekočem. — Dela se na tem, da bi se uvedla slovenščina na univerzah. A to ne bo še jutri. Je precej problemov. — Mnogo naših mladih obiskuje Slovenijo. Tako imajo lepo priložnost, da kombinirajo svoje bivanje tam s študijem slovenščine.

Ali dobivate kakšno pomoč iz Slovenije, odnosno Jugoslavije?

To ne. V Jugoslaviji se poučuje angleščina, pa Angležem ne pride na misel, da bi vplivali na tamkajšnji pouk. Tako je tudi v Avstraliji za ostale jezike in slovenščina je eden izmed njih.

Kako ste oskrbovani s knjigami?

Naročujemo in dobivamo knjige iz Slovenije; to so slovarji, slovnice, leposlovne knjige, zbirke itd. Sicer so težave, ker naklade hitro poidejo, toda to ni poseben problem.

Kako je s knjigami od drugod?

Nam je prišel najbolj prav učbenik iz Amerike. Tu se pač učimo, kot v Ameriki, iz angleščine v slovenščino. In prvi jezik je za nas le angleščina.

Ali bomo sčasoma imeli lastne učbenike?

Tak učbenik je v programu Education Departmenta in bo prej ali slej izdan. Treba je vsekakor vključiti poleg avstralskih pedagoških principov tudi izsledke praktičnihkušenj. To pa vzame nekaj časa.

Kakšna je kvaliteta današnjega poučevanja?

Letos je začetno leto in nedvomno najtežje, tako za učitelje kot za učence. Ni vedno lahko takoj razporediti učence. Nekateri mlajši učenci znajo več kot starejši. Mnogi so pa začetniki brez ozira na starost. Počasi se stabilizira in kvaliteto poučevanja se bo lahko presojalo kasneje po rezultatih.

Kaj lahko poveste o delu v prvem termu?

Učenci se počasi seznanjajo z načinom poučevanja, ki je za mnoge povsem nov. Učitelji se trudijo. Niti ni lahko za vsakega učenca. Zato so starši vabljeni, da govorijo z učiteljem. Zlasti v šolanju je sodelovanje učencev, učiteljev in staršev posebno dobrodošlo. In če jim ni kaj prav, naj se pritožijo pri supervizorjih. Osebnostno zagotavljam, da je vsaka konstruktivna kritika zaželjena. Kritika in predlogi so zanesljiva pot za izboljšanje vsakega pouka.

Mnoge starše zanima, ali bodo učenci ocenjevani in vrednotili spričevala?

Ob zaključku šolskega leta bodo vsi učenci prejeli od Education Departmenta letno spričevalo in na osnovi istega bodo lahko napredovali na višjo stopnjo.

Učenci med tednom obiskujejo različne šole. Ali ima ocena v slovenščini vpliv na njihov celotni napredek v razredu?

Slovenščina je neobvezen predmet. Uspeh ali neuspeh v slovenščini ne vpliva na napredek v obvezni šoli. Za mnogo šol tuj jezik ni niti v učnem načrtu.

Kdaj pride učenje slovenščine v poštev za kvalifikacijo?

Poleg znanja je v veliko prednost vsakemu, ki bo delal leta 1979 HSC. Spričevalo ED SSML na šesti stopnji bo enakovredne veljave, kot so vsi ostali tuji jeziki, na primer francoščina. — Na nekaterih univerzah je pogoj za vpis znanje enega tujega jezika poleg angleščine. — So tudi nekateri inštituti, ki zahtevajo spričevalo šeste forme, brez HSC, in podobno.

Obiskovanje pouka ob sobotah je torej resna zadeva in redno obiskovanje je osnova napredku. Ali je precej izostankov?

Tudi v tem pogledu gre slovenskim študentom in staršem vse priznanje. Obisk je dober. Pouk slovenščine v okviru ED, to je: državnega šolskega sistema, je naša kulturna afirmacija v očeh ostalih sodržavljanov in je samo lahko v čast vsem našim ljudem. Učenci se ne učijo toliko za oceno kot za znanje. Šola je po namenu in delu napredna in starši bodo v nekaj mesecih povabljeni v šolo na določen dan. O tem bodo še pravočasno pisмено obveščeni. Danes živimo v času vedno večjih in hitrejših sprememb, zato je prav, da starši vedo o študijskih perspektivah. Danes postaja vse bolj očitno, da samo šolske kvalifikacije niso jamstvo za uspešno "kariero".

Kako presojate razvoj tudi etniške dejavnosti v zadnjih letih?

Mislim, da je lahko vsak vesel napredka pri slovenskih klubih in organizacijah. One so osnova in poroštvo uspeha. Zato je družabna, športna, folklorna de-

javnost in poučevanje slovenščine najbolj važno. Današnji razvoj v Avstraliji gre vedno bolj v komunalno sodelovanje. Tako bodo klubi vedno več odločevali. To velja tudi za tisk, radio in podobno. — Vključevati je doraščajočo mladino na delovne in ključne položaje. Tukaj vzgojena mladina ima vse možnosti. Starejša generacija je v danih pogojih, ki so bili težji od dana-

šnjih, razmeroma dobro opravila svoje delo, a čas postavlja nove zahteve in mladina je dobrodošla.

Čas nam je skopo odmerjen in bomo morali končati naš razgovor. Zahvaljujem se Vam in upam, da je bilo ustrezno mnogim našim poslušalcem.

Pravtako se jaz zahvaljujem za to priložnost. Vsem lepe pozdrave!

Žalosten in dolgočasen bi bil svet, ko bi govorili vsi ljudje isti jezik. Bog bi prav tako lahko dal vsem ljudem en jezik v govorjenju, kakor je dal apostolom, da so govorili v vseh jezikih. A božja modrost tega ni storila. Sveti Duh je na binkoštni praznik posvetil vse jezike zato, da s hvaležnim srcem spoštuje vsak svojega, da daje zanj Bogu spodobno čast in hvalo. Med vsemi jeziki mora biti Slovencem naš materin jezik najljubši.

Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo dobili od svojih staršev. Skrbno smo ga dolžni ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti. Človeški jezik je talent, ki nam ga je izročil Gospod nebes in zemlje, da bi z njim kupčevali in napravili veliko dobička. Kdor svoj materin jezik pozabi, malopridno zakoplje svoj talent.

Ne bodi vas sram, da ste Slovenci; to naj bo naša čast! Prva moja žalost je, da nas neki tuji zaničujejo. Vedimo se tako, da bomo vse časti in hvale vredni pred Bogom in ljudmi! Druga žalost mojega srca pa je slaba navada Slovencev, da se svojega rodu in jezika sramujejo in slovensko govoriti nočejo. Nikarte tega, ljubite svoj narod, spoštujte svoj jezik!

ANTON MARTIN SLOMŠEK

... In da bi imel ženski pogled
poln sočutja in poželenja,
poln človeka in njegove ljubezni.
In seveda, rad bi imel bokal vina,
da bi se mi zajemalka zdela večna.
Vse to, da bi imel, pa nič vojakov,
duhovnikov, policajev in smodnika.

Iz pesmi ENO ZAJEMALKO ČASA,
BERT PRIBAC, Canberra

DUHOVNIK - od treh strani

GOSPOD, tukaj sem!
Vzemi si moje telo,
vzemi si moje srce,
vzemi si mojo dušo!

Naredi me dovolj velikega, da bom objel ves svet,
dovolj močnega, da ga bom mogel nositi,
dovolj čistega, da ga bom objel, ne da bi se ga hotel pridržati.
Daj, da bom prostor, kjer se bodo ljudje srečavali
— toda samo prehodni prostor;
pot, ki ne zaustavlja, kjer na njej ni nič človeškega,
kar bi ne vodilo k Tebi.

GOSPOD, nocoj, ko je vse utihnilo,
ko v srcu bridko čutim bolečino samote,
ko naslade lačni človek v meni neutešljivo vpije,
ko mi ljudje požirajo dušo, pa se čutim brez moči, da bi jih nasitil,
ko mi rame teži ves svet z bremenom greha in gorja,

Ti ponavljam svoj "da":
ne v glasnem izbruhu smeha,
ampak počasi, jasno, ponižno —
sam pred Teboj, Gospod, v večernem miru.

MAJHNA JE NAŠA SLOVENSKA ZEMLJA v primerjavi z velikim svetom. Na tem koščku zemlje se rojevajo, živijo in umirajo ljudje. Statistični letopis iz lanskega leta pravi, da je njih število 1,814.152. Koliko glav, misli in pogledov na svet in življenje, vere in upanja vanje! In na tem majhnem prostorčku je navzoča tudi CERKEV kot "znamenje med narodi"; med gornjim številom so tudi kristjani. Predstavljajo duhovno energijo naroda, ki je ni mogoče prezreti. Cerkev je dejstvo, živo in kljubujoče, ki ga ni mogoče enostavno zanikati. V težkih ranah je obstala in živi. Bori se, izgublja člane in pridobiva nove, odbija napade, trpi v glavnem molče. . . . Ima ljudi v "službi oltarju", posredovalce zakramentov, oznanjevalce božje besede — ži-

va znamenja med verniki in neverniki, med krščenimi in nekrščenimi. Izpričujejo z lastnim življenjem, ki se črpa v darovanju in oznanjevanju Kristusove ljubezni. Tudi njih število pada in se zopet dviga. Sedemdeset izmed njih je bilo mučenih in pobitih na tem majhnem prostorčku med revolucijo ter po njej (ne vstevši bogoslovcev), spet drugi med njimi so padali pod nacisti in umirali po nemških taboriščih, večina starejših je morala preko zaporov in prisilnega dela. . . . In vendar rod slovenskih duhovnikov še živi in bo živel.

Tu je nekaj števil slovenske CERKVE ob začetku našega leta:

LJUBLJANSKA NADŠKOFIJA: 366 škofijskih duhovnikov (na ozemlju nadškofije jih deluje 346, dru-

SI ŽE KDAJ POMISLIL,
da tudi duhovnik potrebuje tvoje opore?
Morda bi tudi ti takole zanje prosil Gospoda:

Predvsem se Ti zahvalim, Gospod,
da so se ti možje odločili za svoj poklic.
Če bi slučajno — kakor mi —
bolj cenili udobne copate, imetje, plačo, družinsko ognjišče . . .
— kaj bi bilo z nami?

Torej moj Bog, zahvalim se Ti, da si jih opogumil za žrtvovanje.
Bodi zahvaljena sveta norost, ki jih je premagala,
da moremo mi prejemati Kruh življenja,
da moremo mi ustanavljati trdna ognjišča, umirati v miru božjem.
Hvala, Gospod, za napake in slabosti naših duhovnikov!
Popolni ljudje ne znajo prenašati slabosti drugih.
Ti pa, Gospod, si videl vse mnogo jasnejše kot mi . . .

Pomagaj jim, da ne streme po zmagovalstvu
in če dožive neuspeh, naj jih to ne potre.
Tvoja moč ni niti v zmagi, niti v porazu
— ampak v LJUBEZNI.

Mi jih večkrat krivo obsojamo — odpusti nam, Gospod!
Od njih zahtevamo vse: da so otrokom učitelji,
strokovnjaki v družinskih vprašanjih, večji mladinski psihologi,
v spovednici učeni, v pridigah globoki, pa celo preroki in vedeži.
Na tekočem naj bi bili o zadnjem romanu in o najnovejšem filmu.

— Če jih slučajno najdemo pri branju knjige
in vidimo v kinu ali gledališču,
pa se pohujšujemo, da tratijo dragoceni čas . . .

Na cesti morajo smeje odzdravljati vsem brez razlike
— mi jih pa obsojamo, če pozdravijo nam neljube osebe.

Od njih pričakujemo vselej ljubezniv nasmeh
— ne dovolimo, da bi včasih smeli pokazati
tudi utrujenost ali zagrenjenost svojega srca . . .

Odpusti nam, GOSPOD, in daj nam veliko teh mož!

Po M. QUOIST-u

god 20; drugod po svetu jih živi in deluje, največ med slovenskimi izseljenci, še 144. Skupno število je 510. Redovnih duhovnikov je v nadškofiji 167. Škofijskih bogoslovcev je v tekočem šolskem letu 62, gojencev malega semenišča pa 32. Vseh župnij ima nadškofija 298. Po zadnji vojni je ustanovila 23 novih župnijskih občeštev. Vse župnije nimajo lastnega duhovnika.

MARIBORSKA ŠKOFIJA: 373 škofijskih duhovnikov. Od teh jih na območju domače škofije deluje 333 (158 od teh starih nad petdeset let), drugod 10, v zdomstvu pa jih je 30. Redovnih duhovnikov je v škofiji 91. Škofijskih bogoslovcev je 53, v malem semenišču pa 37 gojencev. Vseh župnij v škofiji je 279, od teh jih 33 nima lastnega župnijskega upravitelja.

SLOVENSKO PRIMORJE (koprski administratura): škofijskih duhovnikov je 188, od kateri jih na območju domače škofije deluje 171, drugod pa 17. Redovnih duhovnikov je v koprski administraturi 23. Škofijskih bogoslovcev je 15, gojencev malega semenišča pa tudi 15. Vseh župnij ima administratura 207. Da vse nimajo lastnega župnijskega upravitelja, je razumljivo že iz števila.

Samo nekaj števil, ki ne povedo veliko, pa so le zgovorne. Veliko dela in žrtev slovenske Cerkve skrivajo v sebi in dokazujejo prisotnost "znamenja med narodi" na majhnem prostoru, ki ga imenujemo Slovenija . . .

BOJ ZA SLOVENSKI KRAS

Ker je med nami mnogo rojakov s Krasa, bo zlasti njim ta članek — vzet iz argentinke "Svobodne Slovenije" — še posebej dobrodošel v osvetlitev problemov naših zamejskih Slovencev. Bore se za svoj Kras — na tako pretkan način bi jim ga radi razlastili in raznarodili — in v tej borbi so tako sami . . . Težko bodo uspeli, pa vendar — vsaj upajmo!

OB SPORAZUMU med Jugoslavijo in Italijo v Osi-
mo, podpisanem 10. novembra 1975, v katerem so bile
priznane meje med Jugoslavijo in Italijo, je bilo tudi
nekaj drugih določb, ki se tičejo slovenske manjšine
in sklep o ustanovitvi skupne industrijske cone na Krasu,
katere večji del bi bil v Sloveniji. Slovenci v Italiji so
se ves čas borili proti lokaciji industrijske cone na trža-
škem Krasu, ker bi se z naselitvijo delavcev iz drugih
krajev spremenil etnični sestav. V Jugoslaviji se seveda
niso dosti ozirali na mnenje zamejskih Slovencev, ker
računajo samo na gospodarske koristi — slovenstvo
jih bolj malo zanima.

Slovenska skupnost, stranka slovenske manjšine v
Italiji, se je vedno borila proti lokaciji industrijske
cone na Krasu. Neštetokrat je ponovila, da se proti lo-
kaciji na Krasu bori le iz svojih skrbí za slovensko
manjšino. Tako je v začetku aprila, po ratifikaciji spo-
razuma od strani obeh vlad, deželni tajnik Slovenske
skupnosti dr. Štoka izjavil, da Slovenci pozdravljajo do-
končno ratifikacijo, a tudi zahtevajo v smislu zaključ-
kov deželnega strankinega kongresa, da se za industrijs-
ko cono določi drugačna lokacija, n.pr. miljski kot,
ker se zavedajo, da bi tako zasnovana cona ne uničila
samo življenjski prostor — kraško površino — ampak
bi bila tudi nezajezljiv vir asimilacije, ker bi slovenski
Kras avtomatično postal zavetišče tisočglave množice de-
lovne sile iz notranjosti Italije.

Toussaint Hočevar o coni

Lokacija italijansko-jugoslovanske industrijske proste
cone na Krasu je negativna tako iz gospodarskih kot
iz narodnostnih razlogov.

Ameriški znanstvenik Slovenec Toussaint Hočevar je
za simpozij Slovenskega raziskovalnega instituta v Trstu
pripravil študijo, ki pojasnjuje, kdaj so industrijske cone
gospodarsko rentabilne.

"Odločitev za dejansko uresničenje industrijske cone
na Krasu — pravi Hočevar — bi morala sloneti na vse-
stransko zasnovani analizi koristi in stroškov, pri ka-
teri bi morali sodelovati domači in eventualno tuji
strokovnjaki iz različnih strokovnih področij. V tako
postavljen okvir sodijo topografske in tektonske študije,
na podlagi katerih bi lahko izračunali stroške za pri-
pravo zemljišč ter ugotovili nosilnost tal na posamez-
nih parcelah. Nadalje bi veljalo preučiti preskrbo z
vodo ter z energetskimi viri, ureditev glede odplak in
odpadkov, dodatno obremenitev obstoječih prometnih
zmogljivosti in dodatne investicije v promet ter inter-
modalni transfer. Potrebna bi bila tudi analiza obsto-
ječe delovne sile ter dodatnih družbenih stroškov, ki

bi jih povzročilo poslovanje v coni. Na podlagi teh in
podobnih študij, bi bilo mogoče določiti uporabniške
norme glede maksimalno dovoljene stopnje onesnaže-
vanja ozračja, hrupa in sploh porabe virov. Vzporedno
s temi in podobnimi splošnimi normami bi lahko raz-
vili tudi negativno listo dejavnosti, seveda s stališča
obstoječe tehnologije."

Hočevarjevo stališče je popolnoma v skladu z med-
narodnimi standardi, po katerih morajo industrijske
cone za rentabilnost ustrezati vsaj trem osnovnim kri-
terijem:

a) Prvi kriterij: industrijska cona mora imeti začet-
no razsežnost vsaj 25 do 30 kvadratnih kilometrov z
možnostjo povečanja.

Lokacija na Krasu ne ustreza temu kriteriju; razširitev
cone ni možna, ker bi paralizirali za Gropado in Or-
lekomo še Opčine, Trebče, Padriče in Bazovico ter Se-
žano in Lipico.

b) Drugi kriterij: teren mora biti primeren za indu-
strijsko infrastrukturo brez pretiranih stroškov za live-
liranje ter za prometne zveze in energetske dobave;
zemlja mora biti nadalje peščena ali ilovnata za težko
prepuščanje oziroma za boljše filtriranje industrijskih
odplak in na področju mora biti obilo vode.

Lokacija na Krasu gotovo ne ustreza temu kriteriju,
ker je predvidena cona polna votlin, dolin in topograf-
skih iregularnosti, kar otežkoča namestitve velikih in-
dustrijskih kompleksov. Kraški teren je tudi zelo prop-
usten ter industrijske odplake in odpadki z lahkoto
okužijo podzemsko vodo, kot se dogaja s Timavo, iz
katere se napaja tržaški vodovod. Končno na predvi-
denem področju ni veliko vode.

c) Tretji kriterij: dana mora biti možnost za ustano-
vitev integralnega pristaniško-industrijskega sistema za-
radi nižjih prevoznih stroškov po morju ob dovozu su-
rovin in odvozu industrijskih izdelkov. Zaradi tega ima-
mo v Evropi največje industrijske cone ob morju v
Hamburgu, Rotterdamu in Antwerpnu.

Zaradi vseh treh omenjenih kriterijev je treba posta-
viti italijansko-jugoslovansko industrijsko cono z zasipa-
njem morja pri Kopru ali pri Trstu ali pri Trzinu, kjer
bi bilo treba že obstoječo industrijsko cono razširiti na
optimalni obseg, oziroma ob furlanski obali na področju
industrijske cone Aussa-Corno, kjer je prostora dovolj
ter ne obstaja problem razlašanje-raznarodovanje, a
bi zaradi relativne bližine dobili zaposlitev tudi beneški
Slovenci.

Zaskrbjenost Slovencev

In narodnostna problematika na vzhodnem Krasu?
Lokacija industrijske cone na Krasu bi gotovo prine-

sla novo obširno razlašanje slovenske zemlje in sicer ne samo za industrijo, marveč tudi za nova naselja prišlekov.

Koliko tujcev bi se dejansko priselilo na Kras in kako bi se spremenil narodnostni sestav prebivalstva? Za izračun služijo ekonomski parametri, ki določajo optimalne odnose zaposlenih in število prebivalstva.

Tržaška demokristjanska publikacija "Frontiera Nuova" (1.12.1976), ki zagovarja lokacijo na Krasu, priznava, da bo prispelo v to industrijsko cono 30.000 delavcev, kar je tudi mnenje industrijskih krogov v Trstu.

Kako pridemo do omenjenega števila? V industrijski coni v Žavljah, kjer so zemljišča slabo izkoriščena ter so razlatali veliko slovenske zemlje brez gospodarske potrebe, pride na enega zaposlenega 500 kvadratnih metrov površine, kar je veliko več površine kot v industrijskem trikotu Milan-Turin-Genova. Če bi v industrijski coni na Krasu, za katero je predvidenih 25 milijonov kvadratnih metrov, odpadlo na industrijo samo 15 milijonov kvadratnih metrov ter na enega zaposlenega kot v Žavljah 500 kvadratnih metrov, dobimo 80.000 delavcev. V primeru boljšega izkoriščanja površine cone, bi se število delavcev še povečalo.

Zagovorniki lokacije na Krasu za vsako ceno med

drugim tolažijo naše Kraševce, češ da bo imela industrijska cona na italijansko-jugoslovanski meji samo 5.000 delavcev ter da bo dotok prebivalstva omejen na kakih 15.000 ljudi. Industrijska cona v Žavljah meri 11 milijonov in pol kvadratnih metrov ter ima okrog 11.000 delavcev, predvidena cona na Krasu pa meri 25 milijonov kvadratnih metrov ter bo imela samo 5.000 delavcev? Očividni bankrot cone še pred ustanovitvijo!

Po drugi strani je sprejemljiv parameter 1:3 za odnos med številom zaposlenih in številom prebivalstva, to je 5.000 delavcev in 15.000 prebivalcev, ker se ta parameter približuje odnosom na drugih industrializiranih področjih v Italiji. Ta parameter seveda pomeni 90.000 novih prebivalcev ob predvidenih 30.000 delavcih. Četudi vzamemo bolj skromen parameter 1:2,5 pridemo še vedno na 75.000 prišlekov na vzhodnem Krasu. 75.000 prebivalcev je mesto veliko kot Tržič in Gorica skupaj.

Ne gre samo za družine zaposlenih, marveč tudi za vse servise modernih človeških naselij od trgovin in prevozov preko šol in bolnišnice do javne uprave.

Zaradi vseh naštetih gospodarskih in narodnostnih razlogov je industrijska cona upravičena ob morju in ne na Krasu!

Atilij Kralj: Kraški motiv

Duhovnikova kri

PRIJAZEN podeželski župnik. Zdrav in močan, kakor njegove ovčice. Rod v Normandiji je trden: zrak je dober in tepkovec tudi. Tam te življenje ne ugonobi, kakor se tako rado zgodi v zakletem Parizu.

Kratko: župnik je zdrav, kar je njegova pravica. In kot dober človek je vedno pripravljen, da pomaga komur koli v svojih treh župnijah, ki so mu izročene v oskrbo. In čuti, da ga imajo skoraj vsi župljani radi.

Pravim "skoraj vsi", kajti v njegovi prvi župniji je neki človek, ki ga na noben način ne more.

Pa zakaj ne? Ni znano.

Morda iz nevoščljivosti? Župnik je zdrav kot riba, on pa se ne počuti dobro. Vendar morajo biti še drugi razlogi.

Dejstvo je, da kadar koli sreča župnika, se mož vznemiri, zarenci predse in vidi vse rdeče...

*

Toda zgodilo se je, da je ta mož zbolel, močno zbolel.

Prihiti zdravnik in ugotovi, da je v trebuhu nekaj hudo narobe. Naroči ga pripeljati v krajevno bolnišnico, ki so jo oskrbovale redovnice.

Ko je stara, zelo izkušena sestra, videla novega bolnika, je zmajala z glavo. Niti počenega gro-

ša ne bi dala za njegovo življenje. In ker ni slutila, kakšnega ptiča ima pred seboj, mu je kar brez ovinkov povedala:

"Moj dragi, vaša bolezen je silno resna . . . Zdravnik bo storil, kar bo v njegovi moči, toda prvi zdravnik je še vedno ljubi Bog. Naj povem župniku, da vas pride pogledat? . . . Naš župnik je zelo prijazen . . ."

Križ božji! Sestra je zadela v živo. Koj je bil ogenj v strehi. Še nikoli v življenju ni videla kaj podobnega.

V sobi je bilo petindvajset bolnikov, ki so se plašno spogledovali. Možu so se namršili brki, začel je vpiti in rohnjeti:

"Komaj sem prišel v to svinjsko luknjo in že mi hočejo obesiti na nos duhovna! . . . Nikdar in nikoli! . . ."

"Saj je bil samo predlog . . . Če nočete, vas nihče ne sili . . ."

"In če res crknem, hočem biti civilno pokopan . . . čisto civilno! . . ."

Možakar stiska pesti, maha okrog sebe, škriplje z zobmi in se peni. Sestra ga skuša miriti.

"No, le nikar se ne vznemirjajte! Bi vam utegnili škodovati . . . Če bi morali umreti . . ."

". . . crkniti!" jo je popravil.

". . . boste civilno pokopani."

"Čisto popolnoma civilno!"

"Brez skrbi, vam pravim! . . ."

*

Tisto popoldne je zdravnik prišel pogledat vse, ki naj bi bili naslednje jutro operirani. Ustavil se je ob postelji našega znanca, ki je ležal tam slaboten in bled, ter zmajal z glavo . . .

"Z vami nisem zadovoljen. Ena sama reč bi vas utegnila rešiti: transfuzija krvi. Pa nimam nikogar . . ."

Odhajaje je ponavljal: "Pa nimam nikogar . . ."

Bolnik je gledal za njim, dokler ga ni zmanjkalo za vratmi.

"Potemtakem? . . ." je nekako proseče vprašal sestro.

"Potemtakem . . . nima nikogar."

"Iz tega sledi, da sem izgubljen . . ."

"Treba bi bilo najti koga."

"Tudi vi ne veste za nikogar?"

"Da, . . . vem za nekoga . . ."

"Za koga?" Bolnik se dvigne, oči so mu eno samo vprašanje.

"Vem . . . za župnika . . ."

"Nehajte! — Župnik! . . . Vedno župnik! . . . Ta farška strela vtika nos povsod! . . . Niti koraka ne moreš napraviti, ne da bi se spotaknil ob to nesnago . . ."

"Še enkrat vas prosim, ne vznemirjajte se tako! Nič vam nisem rekla . . ."

Mož se premetava po postelji in se prijemlje za trebuh, ki ga boli, silno boli.

Sestra prihaja . . . odhaja . . . in streže drugim bolnikom. Toda ko pride zopet mimo njegove postelje, ji skoraj umirajoči pomigne: "Sestra! . . ."

"Kaj želite?"

"Mislite, da bi prišel?"

"Ko pa ne marate slišati . . ."

"Ah! . . . Pasji svet! . . . Pojdite ga vseeno klicat!"

*

Duhovnik je prišel. Debeli župnik, ki navsezadnje le ni bil tako debel. Možakar ga gleda in mu — ne brez težave — ponudi roko.

"Potemtakem ste pripravljeni storiti to zame?"

"Zakaj pa ne, prijatelj moj?"

"Ha, prijatelj! . . ."

In vpricho dveh zdravnikov, vpricho treh sester, vpricho petindvajsetih bolnikov, ki so — sede na posteljah — stegovali vratove, si je župnik slekel talar, si zavihal strajco in položil roko na mizo poleg roke bolnega možakarja.

Priprava za transfuzijo je dolga in natančna.

Končno se debela votla igla ugnezne v župnikovo roko. In dolgih deset minut teče iz duhovnikove žile v žilo bolnikovo . . .

V sobi je tiho kot v cerkvi.

*

Ko je bilo vse končano, je župnik, bled kot stena, zamrmral bolniku:

"Vedno sem bil prepričan, da se bova prej ali slej pobotala . . ."

"Le kaj bodo rekli moji tovariši?"

"Odsihmal ne boste mogli tajiti, da imate duhovnikovo kri v žilah . . ." se je pošalil župnik.

"Duhovnikovo kri! . . . Končno: vseeno hvala! . . ."

"Zakaj 'vseeno'?"

Molk za trenutek. Potem pa se v možu nena-
doma vse zlomi. Ljubezen zmaga nad sovraštvom.

"Gospod župnik, rešili ste mi življenje! . . .
O, dober človek ste . . ."

Vsa soba je slišala njegov glasni klic.

In dve solzi, dve debeli solzi se potočita iz
njegovih oči ter spolzita po brkih navzdol . . .
solzi, ki sta prišli od daleč . . . od zelo daleč . . .
iz časov, ko v srcu še ni bilo sovraštva.

*

To se je zgodilo ne daleč od Fècampa, ob Do-
lenji Seini.

Še nikoli ni župnik naredil boljše pridige. Od-
tistihmal se je lev spremenil v jagnje — in moža
sta si kot brata.

Zdi se, da župnikova kri možakarju ne dela
več skrbi. Še več. "Če se mož lepega dne odreče
svojemu zavojčku tobaka in Vam prihranek po-
šlje kot dar za zidavo cerkev svete Odilije," mi
je nedavno pisal ta vrli duhovnik, "se ne bom
prav nič čudil . . ."

PIERRE L'ERMITE

Sv. Anton,
podružnica
tomajske
župnije

PRVI NOVEMBER

(. . . OB JUNIJSKIH MISLIH)

Pred spomenikom padlih za lepši čas
venci s trakovi in z rož rdečino slone,
zbor buči pesem, za imenom ime
stopa iz kamna — iz davnine pred nas:
mrtvi na praporu zmage blesteči . . .

Zlati maklen v pečevju tišine
pije iz modrine novembrski sij.
Kam se razpenjajo mu korenine?
Komu to taščica z veje žgoli?

Tisoče z molkom pozabe odel je poraz:
njim zdaj, zasutim v skalnati ječi
taščica poje in sije ves Kras.

VINKO BELIČIČ

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

POROKA

Albin Obal, iz Ocinja, p. Rogaševci, župnija sv. Jurij v Prekmurju, živeč v Kemblawarra, N.S.W., in Tana Taneska iz Ohrida. Priči sta bila W. O. Heitmann in John Mailow — Merrylands, 8. maja 1977.

KRSTI

Mark Anthony Rily, St. Mary's. Oče Anthony, mati Nada r. Horvat. Botrovala sta Stefan in Ana Kolenko — Merrylands, 8. maja 1977.

Peter Božo Vitez, Granville. Oče Ivan, mati Margita r. Bulič. Botrovala sta Božo in Dragica Ivežič — Merrylands, 20. maja 1977.

Diana Malneršič, Bankstown. Oče Emil, mati Biserka r. Ivković. Botrovala sta Marijan in Marija Korva — Merrylands, 21. maja 1977.

Ob srebrnomašnem slavlju je bilo vse popoldne pod ogromno šotorsko streho živo in veselo...

Jeannice Lilian Pignone, Leichhardt. Oče Bruno, mati Lilian r. Šekli. Botrovala sta John in Faye Pignone — Merrylands, 22. maja 1977.

NOV GROB. — Lansko leto pred božičem je prišla iz Podgraj na obisk svojega sina in hčere MARIJA VRTELJ r. Sabec. Kmalu po prihodu v Avstralijo je zbolela in morala je v bolnišnico. Žal ji tudi zdravniki niso mogli vrniti zdravja: dne 11. maja je v Ryde bolnišnici, lepo pripravljena s prejemom zakramentov za umirajoče, mirno v Gospodu zaspala.

Pogrebno mašo smo imeli v slovenski cerkvi v torek 17. maja. Nato je bilo mamino truplo pripravljeno za prevoz domov, kjer bo pokopana na podgrajskem pokopališču. Ko je odhajala na dolgo pot, gotovo ni nihče slutil, da se bo vrnila mrtva.

Pokojnica je bila rojena v Podgrajah dne 9. septembra 1904. Že pred leti je izgubila moža. Tu v Avstraliji zapušča sina Franka, ki živi v Gladesville, ter hčerko Marico r. Vukić, ki ima dom v Dee Why. V domovini so še hčerka Zala, Tončka in Pepa. Vsem izrekamo iskreno sožalje, pokojno mamo pa priporočam v molitev! Naj v miru počiva v domači zemlji!

SLUŽBE BOŽJE pri Sv. Rafaelu so vsako soboto ob sedmih zvečer (velja za nedeljsko) ter ob nedeljah ob osmih in 9.30 zjutraj. Slednja je glavna služba božja z zborovim petjem. Izredne večerne službe božje bodo tudi na praznik sv. apostolov Petra in Pavla, sredi 29. junija (v Avstraliji nezapovedan praznik) in na prvi petek (1. julija). Na praznik sv. Petra in Pavla se bomo pri maši posebej spomnili vseh letošnjih slovenskih novomašnikov v domovini in drugod po svetu.

SLUŽBA BOŽJA ZA ŽENE bo v sydneyški stolnici v torek 21. junija ob 10.30 dopoldne. Ta dan namreč sydneyška nadškofija praznuje Marijo Pomočnico kristjanov, zavetnico Avstralije. Govornik bo kardinal Freeman, ki je naročil, naj oznamimo, da so vse žene dobrodošle in prijazno vabljeni. Naj se naše žene in matere, ki ne hodijo v službo, vabilu odzovejo! Prav je, da se od časa do časa udeležimo kake skupne slovesnosti v stolnici, saj je naša glavna cerkev.

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 10. julija ob peti uri popoldne v Villa Maria kapeli. Naslednja bo 14. avgusta.

CANBERRA pride na vrsto za slovensko mašo 19. junija in 17. julija, obakrat izjemoma ob šestih zvečer.

NEWCASTLE ima slovensko službo božjo v nedeljo 31. julija ob šestih zvečer v Hamiltonu.

BOG POVRNI vsem rojakom za prijetno presenečenje ob priliki mojega srebrnega mašniškega jubileja. Nedelja 22. maja mi bo ostala nepozabno v spominu. Vem, da je bilo v priprave vložene veliko truda. Pevci pod vodstvom g. Klakočerja in ob orgljanju hčerke Marije so se tedne in tedne vadili za slovesnost in uspeh ni izostal. Med ostalimi pesmimi seveda ni smela manjkati naša tradicionalna "Srebrnomašnik bod' pozdravljen!" Tudi pete litanije po mašni daritvi so lepo došle po naši cerkvi, kakor slovesni V Zakramentu in pa Zahvalna pesem.

P. Lovrenc in pomočniki so imeli mnogo dela za okras cerkve in s pripravo mladine, ki se je res odrezala z deklamacijami in pozdravi ob pričetku slovesnosti. Nekaj posebnega je bilo umetniško izdelano železno cvetlično stojalo ob strani oltarja z nageljni in žitnim klasjem na 25-ih podstavkih. Prvič smo ta dan uporabljali nove, posebej za našo cerkev izdelane sedee za duhovščino, in mnogi so tudi prvič opazili res krásno izdelano stojalo za branje beril.

Po cerkveni slovesnosti smo se vsi zbrali na cerkvenem dvorišču pod ponjavo k telesnemu okrepčilu. Pa šotora niti ne bi bilo treba, kajti bil je — po celem tednu slabega vremena — izredno lep in sončen dan, kot smo ga vsi samo želeli. Pri postrežbi je bilo zopet naše društvo sv. Ane. Posebnost dneva so bila lepa in doma izdelana lectova srca, okrašena posebej za slovesnost srebrne maše. Hvaležen sem ansamblu "Mavrica" za igranje in petje na prireditvi, kakor tudi za ozvočenje in posnemanje cerkvene slovesnosti na trak.

Med gosti je bil glavni predstojnik avstralske frančiškanske province z nekaj patri in brati, p. Bazilij (srebrnomašni pridigar) in p. Stanko ter br. Bernard. Izmed Melbournčanov naj posebej omenim še s. Silvestro, Francko Anžinovo (predsednica Društva sv. Eme) ter Boža Lončarja, ki je zastopal tamkajšnje Slovensko društvo (S.D.M.) in mi izročil v imenu odbora častno društveno značko. Naj Melbournskemu društvu tu izrečem iskreno zahvalo! Enako zahvala Sydneyskemu društvu in vsem, ki so se me spomnili ob jubileju. Nemogoče je vseh naštet. Poleg rojakov iz Melbourn so bili med nami tudi rojaki iz Wollongonga (kar z avtobusom), Queanbeyana in nekaterih drugih krajev. Vsem prisotnim rojakom, domačim in tujim: Bog plačaj za pozornost, za čestitke in darove! Zahvaljujem se tudi vsem za pismene čestitke, zlasti naši skupnosti v Brisbane, Newcastle, Wollongongu in Canberri.

V Canberri so mi pripravili posebno presenečenje že en teden prej, 15. maja, na dan naše redne slovenske maše: s pozdravi ob začetku bogoslužja in pa s slovesnim kosilom v Slovenskem domu. Še tema, ki je nastala med kosilom (nekdo je pobral vse varovalke in z njimi izginil), ni skazila veselega razpoloženja. (Duhovnik je po 25-letni službi vaju hujših stvari kot take otročarije, četudi jo napravi odrasel človek.) Za vso pozornost Canberrianov posebna zahvala!

Med srebrnomašno daritvijo p. Valerijana

G. STANISLAV RAPOTEC, priznani sydneyjski umetnik, je podaril našemu verskemu središču v prid fonda za Ambrožičev dom eno svojih umetnin. Sliki je dal naslov **Večer na Koroškem**, predstavlja pa dolino ob Dravi s Karavankami v ozadju. Hvaležni smo mu, da se je na tako lep način spomnil svojega pokojnega prijatelja Bernarda.

G. Rapotec je znan ne le po Avstraliji, ampak tudi po Evropi in Ameriki, saj je menda razstavljal že po številnih umetniških središčih sveta. Prav njegovo delo je bilo izbrano tudi kot avstralski doprinos stalni vatikanski galeriji moderne umetnosti. Da je v tem vključen tudi slovenski doprinos tej svetovnoznani galeriji, je razumljivo in smo na to ponosni.

SKLAD ZA AMBROŽIČEV DOM ima v tekočem finančnem letu že 309 dobrotnikov. Zanje bo opravljena sveta maša na praznik Srca Jezusovega (17. junija) zvečer ob sedmih. Vsem bomo poslali potrdila glede takse — kdor ga želi predčasno, naj nam telefonira. Kdor želi še v tem finančnem letu daru kaj dodati ali pa se kot novi dobrotnik pridružiti, je še čas do konca junija. Vsem dosedanjim dobrotnikom — Bog povrni!

PATER VALERIJAN

ZGODNJA in lepa pomlad, vse v cvetju — a konec marca slana s snegom, 6. aprila po nova močna slana, ki je uničila še to, kar je ostalo. Tako povedo poročila iz domovine, ki govorijo zlasti o veliki škodi na kmetijskih površinah Dravskega in Ptujkega polja ter Haloz in Slovenskih gor. Pravijo, da letos ne bo češenj, marelic in orehov, veliko manj hrušk in breskev. Slana je pobrala tudi blizu devet desetih grozdja. Edino pozna jabolka so slano prestala brez hujših posledic.

O PROBLEMIH slovenske Cerkve je nadškof dr. Pogacnik nedavno izjavil v intervjuju z novinarji tudi tole: "... Ne zamerite, da omenim nekatere težave. Želimo, da bi bile oblasti bolj širokogrudne pri izdaji dovoljenj za gradnjo kulturnih objektov. Razumete, da nas škofe zelo skrbi in boli ateizacija šole in tako široko dovoljevanje splava. Vera, saj veste, vsak splav prepoveduje. In še marsikaj drugega bi mogel potožiti. Kako koristno bi bilo za našo skupnost, če bi tudi neverni člani naše družbe uvideli, kako vernost in moralnost, ki jo učimo, pozitivno vplivata na javno in zasebno blaginjo ..."

Ko govori o urejenih uradnih odnosih med Vatikanom in jugoslovansko državo, temu dodaja: "Škofje želimo le, da bi enaki odnosi obstajali tudi na vseh nižjih plasteh." V praksi je slika očitno drugačna, saj nadškof tudi o svobodi izpovedi vere pravi: "... Kakor si vsi glavni forumi prizadevajo za izvedbo ustavnih in zakonskih določil, naj bi si, tako želimo, enako dosledno prizadevali za resnično svobodo izpovedovanja vere tudi v praksi ..."

Kaj potem pomeni poročilo o ugotovitvi Komisije za odnos med verskimi skupnostmi, ki sem ga nedavno bral v sydneyjskem slovenskem listu: odnosi so urejeni. Tudi dodatek, da se "nekateri problemi rešujejo v duhu znanih načel ter dosedanje pozitivne prakse", je za slovenskega vernika pesek v oči. Ta "znana načela" poznamo in "dosedanje pozitivno prakso" tudi. Po istih "načelih" in v isti "praksi" uravnavajo tudi obveščanje doma in v zdomstvu. Zelo naivno je sprejeti, da je zdaj kar vse lepo in prav!

MILKA HARTMANOVA, koroška pesnica, je 11.

februarja obhajala 75-letnico življenja. Dolga leta se je veliko udeleževala med svojim ljudstvom, vodila gospodinske tečaje za dekleta, pripravljala odrske nastope in sodelovala pri celovških radijskih oddajah. Izdala je že nekaj zbirk svojih pesmi, med katerimi je več tudi uglasbenih.

PO VOJNI so koprsko frančiškansko cerkev preuredili v gimnazijsko telovadnico. Fizkultura je pomnila več kot uporaba starodavne cerkve v bogoslužne namene. Tudi na freske v njej nihče ni mislil. Vzelo je dolgo časa, da so le začeli treznejše presojeti: cerkev-telovadnica je postala kulturni spomenik prve stopnje in kot taka je uradno zaščiten. V njej so sedaj na delu restavratorji: stropne freske, ki so se vsa ta leta uničevale s telovadnim prahom, skušajo rešiti in obnoviti. Koliko manj bi bilo dela in stroškov in kako več smisla za kulturo bi pokazali, ko bi se na freske spravili takoj po vojni, cerkev pa uredili vsaj v muzej, če jim je bilo že bogoslužje v njej odveč. Žal je bilo toliko neprecenljivih umetniških del tista leta uničenih za vselej. Za marsikateri zgodovinski spomenik so danes samo še besede obžalovanja: ni ga več ...

PTUJSKI GRAD je dobil stalno razstavo glasbil, ki so jo uredili strokovnjaki ptujkega pokrajinskega muzeja. Obsega tri prtilične prostore obsežnega gradu. Svečano so bili odprti 14. aprila letos.

SAMOUPRAVLJANJE se imenuje novi predmet po slovenskih šolah, z učbeniki o tem predmetu pa se v "Delu" ubada neki Branimir Nešovič. Pravi, da v učbenikih ni vse jasno, oziroma da en učenik piše tako in drugi drugače. Pri tem spoznanju člankar pripominja, da v Zagrebu med poukom tega predmeta tri četrtine dijakov spi, v Ljubljani pa menda ni nič bolje.

Če tako piše v "Delu", menda smejo isto v ilustracijo objaviti tudi avstralske MISLI. Pa precej teh novic od doma nekaterim med nami velja za "herezijo, ki bi ne smela v tisk". Težko razumem, zakaj ta dvojna mera ...

DO 10. APRILA letos je prestopilo mejo več kot pol milijona potnikov, med njimi 60% jugoslovanskih zdomcev, smo brali v domačih listih 11. aprila. Piše, da "so se vrnili na krajše počitnice, predvsem za konec tedna". Pretežno bi bilo menda zapisati, da so se vrnili za velikonočne praznike, saj smo letos veliko noč obhajali ravno 10. aprila.

PRESENETILO me je, ko sem bral v domačih listih, da so izročili namenu novi prizidek osnovne šole na Ježici. Poročilo pove, da nova stavba obsega osemnajst učilnic, telovadnico in — zračno zaklonišče. Torej se doma kar resno pripravljajo na morebitno vojno in zračne napade.

Svobodni svet na kaka zaklonišča ne misli, pa je škoda. Ko jih bo treba uporabljati, bo za graditev prepozno. Zaupanje, da se bo kar v nedogled vse urav-

nalo na konferencah, je zelo naivno in kaj lahko — usodno . . .

V KRAJU pa so priredili od 31. maja do 5. junija "Sejem civilne zaštite", ki naj bi ljudem prikazal najnujnejša sredstva za radiološko, biološko in kemijsko zaščito. Poročilo pove, da bodo na tej "razstavi" tudi živila, ki naj bi jih gospodinjstva imela kot obvezne rezerve za čas vojne ali pa hude elementarne nesreče. Torej zopet priprava za morebitno vojno . . .

ZALOSTEN REKORD je v Sloveniji dosegel letošnji mesec marec: na slovenskih cestah je umrlo v prometnih nesrečah 51 ljudi. Največ smrtnih žrtev je bilo med pešci, med cestami pa so zahtevale največ smrtnega davka štajerske. Doma pravijo, da se kaj takega ne sme več ponoviti.

REKA KRKA, ki je nosila ime "lepotica Dolenjske", zadnja leta vedno bolj izgublja svojo znano zeleno barvo. Vplivi onesnaženja so različni: uničuje jo industrija, pa tudi kmetijstvo in gospodinjstvo. Strokovnjaki pravijo, da bo reka popolnoma uničena in brez življenja do leta 2000, če se ne bo nihče pobrigal in poskrbel za njeno ohranitev.

Podobne pritožbe zasledimo tudi o raznih drugih slovenskih rekah. Če doma ne bodo hitro kaj ukrenili, bo velik del slovenske lepote uničen za vselej.

PRELEPO SAVINJO naj dodam k temu poročilu. Od 24. do 29. decembra lani je v njej poginilo vse živ. Škodo cenijo za pet do osem milijonov dinarjev. Reka bo ostala vsaj nekaj let mrtva od izliva Pake pa do Celja.

Ob tem dogodku so predstavniki občine in šempetrske ribiške družine izjavili novinarjem, da je krivec pomora rib tovarna gospodinske opreme "Gorenje", oziroma smrtonosna odplaka iz te tovarne. Nikjer v tisku nismo zasledili, da bi bilo vodstvo podjetja kaznovano ali vsaj klicano na zagovor . . .

V APRILU letos so prvi tuji gostje zasedli doslej največji slovenski hotel "Emona", ki je zrastle v novem turističnem središču Bernardin pri Portorožu. Rekord med hoteli je dosegel po svojem zunanem izgledu in po prostornini: ima dvanajst nadstropij in 508 ležišč. Temu primerna je bila seveda tudi cena gradnje, ki je od prvotnih 90 milijonov dinarjev narasla do zdaj že na 140 milijonov, prinesla pa bo verjetno še višji končni obračun. Vsekakor je hotel velikan ob našem morju, ki bo za turizem dobro služil.

GRADNJA CESTE preko Ljubljanskega barja je ena najtežjih gradenj cest v Evropi, pravijo strakovnjaki. Morda se kdo spomni, kaj so MISLI pred nekaj leti pisale o težavni gradnji takomenovane Ižanske ceste. Stara pred njo je tekla ob robu barja v velikem lo-ku, ker drugače ni bilo mogoče.

Zdaj so doma pred novo in težko nalogo: gradnjo avtomobilske ceste od Ljubljane do Vrhnike. Ni ravno dolga, a zaradi slabih pogojev bo delo vzelo po

predvidevanju tri leta. Tla bodo morali utrditi s posebnimi navpičnimi plastičnimi drenažnimi trakovi, ki jih bodo s posebnimi stroji, naročenimi na Švedskem, potiskali v zemljo. Na to podlago bodo nasuli elektro-filtriški prah in drobljenec. Upajo, da se bo cesta s tako pripravo tal obnesla.

SREČANJE dvajsetih katehetov iz sedmih evropskih držav je bilo od 11. do 16. maja na Bledu. Pripravljali so gradivo za jesensko škofovsko sinodo v Rimu. Od Slovencev je na sestankih sodeloval dr. Valter Dermota (Teološka fakulteta v Ljubljani), posebno študijo o katehezi osvobajanja pa je pripravil vodja kateheze za študente Rudi Koncilija s svojo ekipo.

Letošnja sinoda bo obravnavala "katehizacijo mladih in mladostnikov". V naši domovini je ves šolski pouk ateističen in mora kateheza zunaj šole vsa povojna leta preko mnogih zaprek, ker ji okoliščine niso naklonjene. Prav zato more s svojimi bogatimi izkušnjami veliko pripomoči drugim deželam, ki se bodo morda prej ali slej znašle v podobnem položaju. Morda je bil to vzrok, da se je srečanje vršilo na Bledu. Ali pa je katehete privabila tudi lepota naše Gorenjske, saj Evropa postaja čedalje manjša in razdalje čedalje krajše . . .

V GORICI že 85 let (od leta 1892) vrši svoje poslanstvo zavod **Alojzijevišče**, kjer so našli dom in se šolali za majhne stroške številni slovenski dijaki. Zanj so goriški duhovniki kupili primerno poslopje v nekdanji Soški ulici in ga povečali. V prvi vojni je bilo porušeno, po vojni obnovljeno, v letu 1930 pa so ga fašistične oblasti zasegle. Prefekturni komisar ga je kasneje prodal vojnemu ministrstvu.

Po drugi vojni so se zamejski Slovenci zama z trudili, da bi bil zavod vrnjen prvotnim lastnikom. Dovolili so jim sicer uporabo polovice poslopja za zavod proti skromni najemnici, ki pa se je zadnji čas nena-doma dvignila na dva milijona lir letno (poleg kavicje drugih dveh milijonov). Ker zavoda zadnja desetletja tudi nihče ne popravlja in je sedanje stanje poleg visoke najemnine nevzdržno, je vodstvo Alojzijevišča sklenilo selitev. Dobili so hišo poleg Zavoda sv. Družine, ki naj bi jo preuredili v bivanje slovenskih gojencev. Potrebna dovoljenja že imajo, ne pa dovolj finančnih sredstev. Odbor zavoda bo poskušal pri krajevnih in deželnih oblasteh, obrača pa se tudi na do-brotnike, zlasti bivše gojence, doma in po svetu. Vsak dar bo dobrodošel, da se ohrani ta 85-letna slovenska ustanova, tudi danes tako važna za ohranitev zamejskega slovenstva.

Se bi morda rad odzval tudi kak goriški rojak, ki danes živi v Avstraliji? MISLI bodo rade posredovale sleherni dar, lahko pa ga pošljete tudi na naslov: Alojzijevišče, 34170 GORIZIA, Via Don Bosco, 11, Italia.

Če katere, so naše zamejske ustanove vredne pomo-či, sicer bodo ena za drugo zamrle v veliko škodo slo-venstvu.

Hebronski katafalki — grobovi prerokov so okrašeni in pokriti z dragocenimi tapetami, ki so polne bogatih vzorin — izrekov iz korana. Prvi nagrobnik pri vhodu v mošejo je Abrahamov, srednji Izakov, nato Jakobov. Nasproti njim so nagrobniki Sare, Rebeke in Leje. Skozi odprtino v podu mošeje se more spustiti svetilka, ki pokaže vsaj del votline. To pa je tudi vse. Po zgodovinskih poročilih so votlino v letu 1119 preiskali križarji ter jo zopet zaprli. Vsa stoletja od takrat velja stroga prepoved, da k grobovom samim ne sme nihče, niti varuhi mošeje ne. Celo v mošejo je bil dolgo dobo dovoljen vstop le muslimanom: izjema med krščenimi so bili obiski izrednih osebnosti in še to s posebnim dovoljenjem. Judom so Arabci vstop v mošejo dolga stoletja zabranili pod smrtno kaznijo. Judovski romarji k grobovom očakov so se mogli zunaj stavbe povzpeti le do pete stopnice, kjer so pri prej omenjeni odprtini v steni postajali in prelivali solze, prav kakor v Jeruzalemu pred ostanki tempeljskega zidu.

Danes je seveda drugače: Judje so gospodarji in jim vstopa ne more nihče več braniti. Zato od leta 1967 zelo številno obiskujejo znamenite grobove očakov. Kraj sicer še velja za mošejo, v resnici pa ga Judje vedno bolj in bolj spreminjajo v svojo molilnico. Za slehernega obiskovalca danes velja tudi judovski predpis, ki je obvezen za obisk sinagoge: v svetišču z nagrobniki očakov moraš biti pokrit.

Romarji v Sveto deželo gotovo obiščejo tudi KARMELSKO GORO, ki se dviga nad prista-

Današnja Jaffa z morske strani

niščem Hajfo ob Sredozemskem morju. Obenem pa imajo priliko, da si ogledajo tudi nekaj drugih znamenitih krajev ob morski obali. Še mi jih obiščimo, preden se ustavimo v svetišču Karmelske Matere božje!

Znano je in tudi na zemljevidu najdete pristaniško mestoce JAFFA (ali Joppa), ob katerem se je razvilo današnje mesto Tel-Aviv modernega Izraela. Svoj čas je bil Tel-Aviv predmestje Jaffe, danes pa je ravno obratno: Jaffa je okraj Tel-Aviva, ki se širi na vse strani.

Jaffa je starodavno mesto, saj je bilo dolga stoletja edino pristanišče Palestine, torej okno v svet. Že v času kralja Davida so Judje preko Jaffe uvažali libanonske cedre za gradnjo jeruzalemskega templja in kraljevih palač. Za važno pristanišče so se v teku stoletij pulili vsi: Feničani, Grki, Filistejci, Judje, Sirci, Babilonci, Rimljani, Arabci in križarji, končno pa v to dolgo vrsto lahko priključimo tudi Angleže. Vsi so tu rušili in zaradi važnosti pristanišča tudi takoj znova gradili. Zato kakih znamenitih razvalin v kraju ni zaslediti.

Sredi sedemnajstega stoletja se je oo. frančiškonom posrečilo dobiti dovoljenje za zidavo samostana, cerkve in hospica za romarje. Cerkev je obenem tudi župnijska, posvečena pa je svetemu apostolu Petru. Da ravno njemu, je razumljivo, saj vemo iz apostolskih del, da je tu Peter delj časa živel v hiši nekega Simona, strojarja kož. Na kraju Simonove hiše so danes razvaline stare mošeje.

Petra so poklicali v Jaffo iz Lide, kjer je ozdravil mrtvoudnega bolnika: V Jaffi pa je storil v imenu Jezusa Kristusa še večji čudež: k življenju je obudil mrtvo Tabito, ki so jo že pripravili za pokop. Prav ta čudež je pripomogel, da je v Jaffi zrastle kar velika krščanska družina. Ob koncu prvega stoletja je imela celo svojega škofa.

V Jaffi je imel apostol Peter tudi videnje o čistih in nečistih živalih in ko se je branil jesti za Juda omadeževane jedi, je slišal glas:

Kar je Bog očistil, ti ne imej za omadeževano! (Apd 10,15).

Videnje mu je dalo spoznanje, naj nobenega

V času obiskovanja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . . " Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

človeka ne imenuje omadeževanega, kakor je kasneje v hiši stotnika Kornelija sam izjavil:

V resnici, umejem, da Bog ne gleda na osebo, ampak mu je v vsakem narodu všeč, kdor se ga boji in dela po pravici (Apd 10,34 in 35).

Kot edino pristanišče in vrata v deželo z morske strani je Jaffa palestinskim romarjem dolgo služila. V našem stoletju jo je izpodrinilo novo pristanišče Hajfa, a ne za dolgo: moderni letalski promet je tudi Hajfo potisnil v ozadje. Večina romarjev pride danes v Palestino z letali, ki pristanejo na letališču v Tel-Avivu.

Nekako v sredini med Jaffo in Hajfo je ob Sredozemskem morju stalo mesto CEZAREJA. Ne smemo jo zamenjati s Cezarejo Filipovo, ki je ležala na severu v notranjosti dežele. Obmorsko mesto Cezareja je delo Heroda Velikega: dvignil jo je iz male in nepomembne poganske vasi, jo povečal in oplešal ter mestu v čast rimskemu cesarju Avgustu dal tudi ime. Tako se je Cezareja začela hitro razvijati v politično, vojaško in tudi gospodarsko središče. Tu je živel rimski upravitelj Palestine. Le za velike praznike se je odpravil v Jeruzalem, kot Poncij Pilat za tisti judovski praznik, ko je Kristusa obsodil na smrt.

V Apostolskih delih je Cezareja večkrat omenjena. Njeni prebivalci so bili za Kristusa nauk zelo dovzetni. Vemo, da je bil po tistem svojem videnju v Jaffi poklican v Cezarejo apostol Peter ter je tu krstil prvega pogana s celo njegovo družino. To je bil stotnik Kornelij, poveljnik rimske kohorte. V Cezareji je oznanjal evangelij tudi diakon Filip. Enako je bil tu večkrat apostol Pavel, ko je odhajal na svoja misijonska potovanja. Nepristojno pa se je v Cezareji mudil celi dve leti, ko so ga zaprli in od rimskega prokuratorja Festa zahtevali, da ga kaznuje. Pavel se je pred njim skliceval na svoje rimsko državljanstvo, zaradi katerega so ga potem res odpeljali kot ujetnika v Rim, da ga sodi cesar sam.

Cezarejska prva cerkvena skupnost je bila

zelo močna in je lepo napredovala. V Cezareji se je vršil tudi eden cerkvenih zborov, na katerem so cerkveni očetje odločili, naj se velika noč praznuje na nedeljo. Mesto je imelo znamenito bogoslovno šolo, katere začetnik je bil Origen. Na tej šoli je poučeval prvi cerkveni zgodovinar Evzebij in več cerkvenih očetov (sv. Gregorij Čudodelec, sv. Bazilij Veliki . . .) Tudi sv. Hjeronim je delj časa bival v Cezareji, ko je študiral in prevajal sveto pismo: privabila ga je bogata bogoslovna knjižnica.

V začetku sedmega stoletja, ko je krščanstvo najlepše zacvetelo, so se tudi za Cezarejo pričeli črni dnevi. Že v prvem navalu so Arabci mesto porušili. Križarji so ga kasneje sicer zavzeli in znova pozidali, a tudi njih mogočna utrdba ga pri končnem porazu ni obdržala. V trinajstem stoletju je bila Cezareja ponovno porušena in se iz razvalin ni dvignila nikoli več.

1. junija 1977

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Moram priznati, da po zadnji objavi telefon res manj zvoní med obedi. Seveda popolnoma utihnil menda ne bo nikoli, saj niso vsi Slovenci naročniki MISLI, da bi brali tipkarijo. Naj še enkrat izrečem hvalenost vsakemu, ki je mojo prošnjo vzel na znanje.

● Zaradi stavke na tretjo majsko nedeljo odložena MATERINSKA PROSLAVA je bila lep uspeh. Gojenci naše Slomškove šole so se svojim mamicam pred nabito polno dvorano s svojim sporedom res izkazali. Deklamirali so jim in zapeli, pripravili dvodejansko igrice "V boj za mamico", naš najmlajši ansambel TRIGLAV pa je nastopil s popevko "Lasje srebrni" ter ji dodal še nekaj domačih melodij. Pri zborni deklamaciji je bil oder kot čebelji roj: nastopila je vsa šola naenkrat. Za nas izseljence kaj tolažilna in razveseljiva slika, saj v zdomstvu ni lahko ohranjati slovensko kri. Slomškova šola vrši med nami veliko poslanstvo, ki se ga na splošno premalo zavedamo...

Mamice so dobile šopke, postrežba zanje in vse prisotne pa je bila v rokah Društva sv. Eme tudi odlična. Zahvala vsem, ki ste k dobrotam doprinesli svoje! In seveda posebna zahvala vsem prirediteljem!

Prostovoljni prispevki pri vходу so prinesli v prid Slomškove šole kar lepo vsoto \$213.61. Uporabili jo bomo za kritje nabave dodatnih šolskih mizic in stolov, ki smo jih morali zaradi porasta števila učencev nedavno dokupiti.

● Prav za Materinsko proslavo je bil med nami gost iz Slovenije, salezijanski duhovnik **Franc Mihelčič**. Prišel je na dvotedenski obisk k dvema svojima bratoma (en teden pa je revež izgubil v Hongkongu zaradi stavke). Tako bo doma imel kaj povedati iz našega življenja. Pomagal je tudi pri bogoslužju, prevzel obe naši maši na nedeljo sydneyškega srebrnega jubileja in pel z nami litanije za šmarnično pobožnost na vnebohod ter na praznik Marije Pomagaj. Za usluge se mu iz srca zahvaljujemo.

Tudi najmlajši melbournski ansambel TRIGLAV je nastopil na naši Materinski proslavi

● O srebrni maši p. Valerijana boste brali "pod sydneyškimi turni". Bila je res lepa slovesnost in zgovern dokaz, da tudi sydneyško versko središče živahno deluje. Dobro se je postavil naš melbournski par v narodni noši: Anžinova Francka, voditeljica Društva sv. Eme, in pa Božo Lončar, ki je zastopal S.D.M.

Sydney se nas je spomnil ob blagoslovitvi naše cerkve in tudi ob moji srebrni maši. Mislim, da bo vsem prav, ker sem v spomin na srebrni jubilej kot dar melbournskih vernikov obljubil pokriti stroške za dekoracijo okrog tabernaklja cerkve sv. Rafaela, ki jo ima v narčtu p. Lovrenc. Stroškov bo okrog 200 dolarjev.

● Ko boste to brali, bo telova procesija za nami, pred nami pa PROŠČENJE. Zavetnika naše cerkve obhajamo vsako leto na **prvo julijsko nedeljo, tako tudi letos**. Po slovesnem bogoslužju ob desetih ste vsi vabljeni v dvorano na domačo zakusko, gospodinje pa že zdaj naprošam za sodelovanje s pripravami jedil. Kot običajno boste prejeli tudi "žegnanjsko pismo", ki bo vse posebej spominilo na to našo slovesnost.

● Kar čudno: tokrat mi ni treba poročati o nobenem pogrebu, kar se redko zgodi. Je res lepše objaviti o porokah. A ta mesec tudi slovenskih porok nismo imeli. Pač pa je pred naš oltar stopil doktorski par (ženin Avstralijanec **James Griffiths**, nevesta **Barbara Swede**, poljskega rodu), oba mlada zdravnika, ki se jima je naša cerkva tako priljubila, da sta želela prav v njej svojo poroko. Drugi poročni par (21. maja) pa je bil medjimurski: **Stjepan Tomašić** je iz Kotoribe, **Eva Ivančok** pa iz Donjega Vidovca. Seveda obema paroma želimo srečo!

● Novi krsti v naših knjigah so trije: 7. maja je krstna voda oblila **Marka Simona**, oče Sime **Radobuljac**, in mati Mary r. Franich, Avondale Heights. — 21. maja je bil krščen **Peter**, ki je razveselil družino Vladimirja **Pfajfer** in Marije r. Stipič, Nunawading. — Na nedeljo 29. maja pa so prinesli h krstu **Natalijo**, ki je

povečala družino Jožeta Iskra in Milene r. Iskra, Deer Park. — Čestitke vsem trem družinam!

● Verska junijska radijska oddaja na 3EA bo v **ponedeljek 27. junija** zvečer. Ne pozabite! Da je njena ponovitev naslednje jutro (v torek) ob sedmih, mi menda ne bi bilo treba omenjati.

● Svoj čas smo imeli v verskem središču že urejeno BARAGOVO KNJIZNICO, izposojanje knjig pa je nekako zastalo. Smola je bila v tem, ker naši ljudje tudi za izposoditev knjig najraje izrabijo svojo udeležbo pri deseti nedeljski maši, knjižna omara pa je v razredu, kjer je po deseti maši Slomškova šola. Izposojanje knjig izven nedeljskih ur je prineslo padec bralcev, izgubo istega in rednega knjižničarja, zasebno izdajanje knjig posameznikom pa še izgubo marsikatero knjige brez vpisa, kdo si jo je izposodil.

Naša knjižnica bo kmalu ponovno zaživela in sicer v dosednji televizijski sobi Baragovega doma, ki bo služila poleg bralne sobe samo knjižnici. Gospod Čelhar nam že dela veliko knjižno omaro, brata Alojz in Anton Grlj pa sta sobo prepleškala. Vse knjige bodo na novo označene in urejene po najnovejših knjižnih metodah (delo gospe Marije Oppelt) ter v ohranitev čedno zavite v polivenil (delo naših sester in Miriam Kirn). Vsem sodelujočim pri obnovi naša iskrena zahvala!

Baragova knjižnica obsega že kar lepo število — okrog 950 — knjig. Upamo, da jo bomo mogli izpopolniti z novimi deli, saj bo nujno potreben in edini vir tudi našim študentom slovenščine. Prav hvaležni bomo vsakemu, ki bi mogel odstopiti kako svojo slovensko knjigo, katere knjižnica še nima. Kdor pa najde kako našo knjigo med svojimi, je seveda tudi naprošen, da jo vsaj zdaj in gotovo vrne.

● Na nedeljo **17. julija** popoldne se bo tudi naša narodna družina pridružila ostalim etničnim skupinam, ki se bodo zbrale v stolnici k skupnemu ekumenskemu

OBVESTILO

V juliju 1977 se začne v Melbournu preusmerjevalni tečaj za osnovno-solske učitelje, ki so se kvalificirali v prekomorskih državah (na primer v Jugoslaviji, Italiji in drugod). Vabljeni so posebno oni, ki so že poučevali v svojem narodnem jeziku, a po prihodu v Avstralijo niso mogli izvrševati svojega poklica.

Tečaj bo trajal 18 mesecev in absolventi pridobe diplomu osnovno-šolskega učitelja za poučevanje na vseh šolah širom Viktorije, vendar zaposlitev ni zagotovljena.

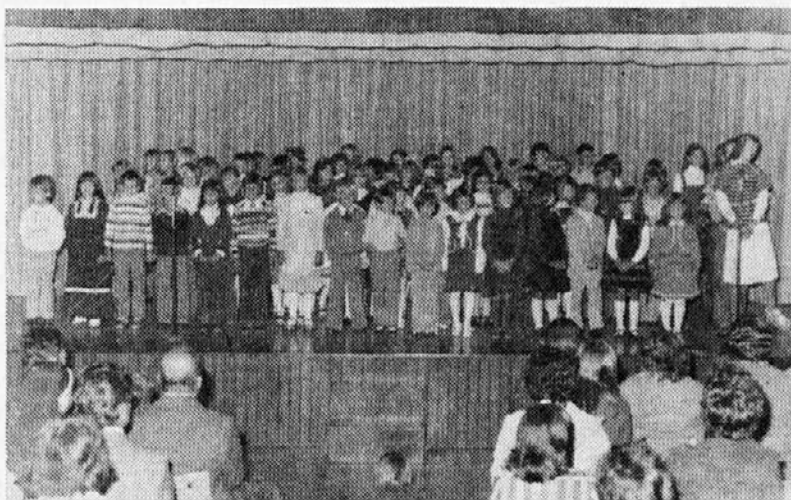
Število kandidatov je omejeno. Tečaj je brezplačen. Ni starostne omejitve. Posamezniki lahko zaprosijo za podporo, če izpolnjujejo pogoje TEAS-a. V prvi tretjini tečaja je poudarek na intenzivni angleščini, potem pa na metodah in splošni pripravi za poučevanje.

Interesenti naj se obrnejo na: STATE COLLEGE OF VICTORIA — TOORAK, P.O. Box 224, Malvern 3155; tel. 20 2501, M/s Edward — Ethnic teachers re-training course.

STAV priporoča to ugodno priložnost slovenskim učiteljem, da si pridobe polnovredne avstralske kvalifikacije za uspešno zaposlitev. Nadaljne informacije in formularje lahko tudi dobijo, če kličejo STAV, telefon 544 0595.

bogoslužju in molitvam za vse usuznjene narode. Naj bi nas ne bilo le za peščico in tudi naša bandera ter narodne noše naj se zopet pokažejo!

● Veroučna razreda (za prvoobhajnance in birmance) sta redno vsako soboto ob dveh popoldne. Rok za vpis je bil dovolj dolg in novih prosilcev za letos ne bomo več sprejemali. Pač pa naj se čimprej javijo starejši mladinci ali starejši na splošno, ki še niso bili pri birmi. Radi jim bomo dali osebno pripravo ob večerih, saj razumemo, da jih ne mika med mlajše.

Še ena iz Materinske proslave: vsi smo lahko veseli tega roja mladine . . .

LETOS v maju je doma po tisku in radiu ter televiziji in mnogih prireditvah osebni kult zopet zašel v superlative. Visoki jubilej Tita je slavil tudi del izseljenskega tiska in celo naš EA-radio (vzdrževan od avstralskih davkoplačevalcev, ne od jugoslovanskih konzulatov!) mu je zapel slavo, ki je skoraj zasenčil lanskega, ob stoletnici našega kulturnega velikana Cankarja. Ni mogel ali pa ni upal mimo jubileja "legendarne osebnosti". . . .

Herojev je veliko ter različnih vrst — še živih in že mrtvih — in tudi junaki vere so med njimi. Tudi naša slovenska Cerkev jih ima. Ob 25-letnici "žive plamenice" se letos spominjamo enega izmed njih — doma ne bodo pisali o njem. Niti verski list DRUŽINA te žalostne obletnice ni in ne bo omenila, če hoče v redu iziti. Nam se tega ni bati, obletnice junakov vere pa ne smejo v pozabo: v opomin so nam, kaj zmorejo drugi žrtvovati za vero in kaj zmoremo mi, ki nas tako šibi novi čas . . .

25 let je poteklo letos od dogodka na novomeški postaji, ko je bil ljubljanski nadškof ANTON VOVK surovo napaden: polili so ga s bencinom in živega zažgali. Policija ga ni branila, pa tudi ne dovolila, da bi težko opečenega nadškofa prepegljali v novomeško bolnišnico. Po dolgih urah trpljenja je nadškof Vovk dobil zdravniško pomoč šele v Ljubljani. Nihče storilec ni bil kaznovan, naš heroj vere pa je do svoje smrti — enajst let po tem žalostnem dogodku — nosil odprte rane okrog vratu, kjer se mu je takrat cvrl celulozni duhovniški kolar.

Zaradi sladkorne bolezni se najhujše opekline niso hotele zaceliti. Tudi posledice tistega groznega trenutka "žive plamenice" so ga spravile prerano v grob, saj je imel komaj 63 let. Nad 20.000 glava množica ga je spremljala na zadnji poti — morje proti kapljici v primerjavi s tisto naščuvano drhaljo na novomeškem kolodvoru. Že mrtev je bil nadškof Vovk še vedno "živa plamenica", a v drugačnem smislu kot prikrat.

SREČKO SELIVEC:

POTA BOŽJA

NEVIHTA

POLETNI meseci so hitro minili — za naše pevce kar prehitro. Koncert se je z naglico približeval. Pevske vaje so postale pogostejše, časopis in nekateri katoliški listi pa so že prinesli napoved prireditve in vabilo k udeležbi.

Cilka je bila zakopana v pripravah in skrbeh. Spored je bil že dolgo urejen in pesmi izbrane, le dve je morala zamenjati, ker sta bili za mladi zbor le pretežki in prezahtevni. Tudi solo pevce in pevke je že zdavnaj izbrala ter z njimi posebej vadila. Za zadnje vaje je pridobila organista sosednje župnije, ki ji je rad priskočil na pomoč, sama pa je dirigirala. Bolj prosta je bila, če ni bilo treba še igrati. Za vsak glas, za sleherni kretnjo je bila gotova, vendar se kar ni mogla ostresti strahu.

Jamarjeva Francka je ves čas redno hodila k vajam tudi v novem zboru ter se vživljala v novi red pod vodstvom Cilke. Toda v vsem tem je bilo malo iskrenosti: v svoji notranjosti je ostala še vedno "stara pevka". V srcu jo je kljuvalo ob uspehu slehernega pevca in zlasti Cilke je bila nevoščljiva. Na zunaj seveda tega ni pokazala. S svojim hlinjenjem je zavedla celo Cilko, ki se je iskreno trudila, da bi postali prijateljici. Ker jo je poznala, kakšna je bila v zboru prej, se je hotela Francki oddolžiti za njeno lepo zadržanje med mladimi. Zato ji je določila najlepše in najtežje solo-točke koncerta. Francka je imela zares odličen glas in bila je izvežbana pevka. Njene gotovosti v petju si mladi seveda še niso mogli pridobiti. Cilka je računala nanjo.

Toda Francka je prav to Cilkinu zaupanje izrabila za svoj načrt, da dekletu najhujše udari. Ni ji šlo v račun, da so šle vse priprave mimo brez njenega vmešavanja. In vedela je, da bo koncert prav za Cilko najlepši uspeh . . .

Še zadnje priprave. Dan pred praznikom in napovedanim nastopom. Tedaj pa je Francka nenadoma poslala skromno in brezbrizno obvestilo, da je obolela in ne bo mogla nastopiti s petjem.

Cilko je vest silno zadela. Spoznala je, da se je s Francko zaman trudila: pevka je svojim slabim lastnostim značaja dodala samo še večjo mero hinavščine, pri tem pa ji je ona v lastni preprosti in nepokvarjeni ljubeznivosti prav za prav celo pomagala . . . Bolelo jo je tudi, da se je po vasi že govorilo, da je koncert odpovedan. Seveda, glavna pevka je zbolela — kako naj bo koncert?!

Cilka se je takoj napotila k gospodu Janezu. Tudi njega je

zadeva presenetila in razburila. Pa tudi zbolela, saj si je ozadje zlahka predstavljal.

"Kaj naj ukrenemo? Koncerta vendar ne moremo odpovedati . . ."

"Ali je sploh kakšen izhod?" je župnik nemirno stopical po sobi. "Kaj praviš, Cilka?"

"Samo en izhod vidim, če je seveda vam prav: sama bi morala prevzeti vse solo petje namesto Franke . . ."

"Pa boš zmogla pri vseh drugih skrbih za uspeh koncerta?"

"Z božjo pomočjo, gospod župnik!"

"Torej morem zjutraj oznaniti, da se bo koncert gotovo vršil in da so vaše govorice o njegovi odpovedi neresnične?"

"Lahko, gospod župnik," je odločno pribila Cilka.

"Čast Bogu!" je dodal gospod Janez in megle skrbi je izgnila z njegovega lica.

Nevihta, ki je tako nepričakovano hotela uničiti vso bogato Cilkin setev in trud mladega pevskega zbora, je bila mimo.

PLAČILO ZA TRUD

MALI ŠMAREN je bil letos za Veliko vas svečan praznik.

Fara je oživela kot malokdaj. Od vseh strani so se zbirali ljubitelji petja. Predvsem je bila navzoča vsa domača župnija, prihiteli pa so tudi pevci, pevke in pevovodje vseh okoliških bližnjih in tudi oddaljenih fara. Prignala jih je radovednost, kaj zmore velikovaški cerkveni pevski zbor. Tudi Ljubljana je bila zastopana s številnimi odličnimi gosti: prišli so pevci, pevovodje mestnih fara, nekaj znanih skladateljev, gospodje stolnega kapitlja. Celotek nekaj znanih opernih pevcev je bilo med njimi. Nekateri so prišli z vlakom, drugi z avtobusi, spet drugi pa so nedeljo vzeli še za prijeten izlet ter priromali peš.

Pri vходу v cerkev jih je sprejemal župnik Janez. Odličnike med njimi je osebno poznal — zanje so bile pripravljene prve klopi na obeh straneh oltarja. Prijazno je pozdravljal, stiskal roke in izročal lepo izdelan spored koncerta.

Med ljubitelji petja, ki so dospeli iz Ljubljane z avtobusom, sta bila tudi dva operna pevca: baritonist Janko Ahačič in tenorist Vladimir Strniša. Nista odšla naravnost proti cerkvi: najprej ju je zvalil vrt Hladnikove gostilne pod cerkvijo, da se v senci konstanjev ob vrčku piva nekoliko ohladita.

Slovesno pritrkavanje je vabilo farane k popoldanski službi božji. Kazalec stolpne ure se je pomikal na tri. Končno so zvonovi utihnili in procesije ljudi so prenehale. Le tu in tam je še kak zamudnik hitel proti cerkvi.

"Čas je, da greva tudi midva," se je vzdramil Strniša, "sicer bova mudila in motila opravilo."

Ahačič pa ni bil kar nič pri volji zapustiti prijetni hlad. Udobno je sedel, vrtel s prsti vrček na mizi in počasi vlekel svoj cigareto. Bil je priznani umetnik z visoko pevsko izobrazbo, tankim poslušom in odličnim glasom. V kratkem času in brez težav si je pridobil slavo prvega pevca ljubljanske opere. Strniša ga je ta dan težko spravil od doma in več mu je bilo za izlet iz mesta kot pa za koncert.

"Poznam take podeželske koncerte: vsi so enaki. Kadar koli sem se katerega udeležil, sem se vedno slabe volje vračal domov," je ugovarjal prijatelju. Najraje bi odsedel kar na gostilniškem dvorišču.

Iz hiše je prišla natararica in pobirala prazne vrčke z miz. Začudena se je obračala proti njima.

Ves verni narod je ob njegovem grobu ponavljal njegovo škofovsko geslo: V GOSPODA ZAUPAM!

Nadškof Vovk je bil Prešernov sorodnik: kot Ribičev Tonček je prišel na svet v Prešernovi rojstni hiši na Vrbi in zibali so ga v isti zibki, kot so našega največjega pesnika. Vse svoje življenje je posvetil narodu: bil je zaveden Slovenec in goreč kristjan. Za katerega teh dveh "zločinov" si je zaslužil leta 1952 biti "živa plamenica"? Najbrž za oba . . .

Ko se je znani ameriški nadškof Fulton Sheen vrnil z vatikanskega koncila, se je ponosno pohvalil: Na koncilu sem imel veliko čast — sedel sem ob živem mučencu iz komunistične dežele, ki je na sebi še nosil znake napada . . . — Sedel je ob nadškofu Vovku.

Tudi slovenski verniki smo lahko ponosni nanj. Vredno je, da se našega heroja vere ob 25-letnici novomeškega dogodka javno spomnimo vsaj mi v zdomstvu, če se ga že doma smemo spomniti samo skrivaj . . .

"Živa plamenica" še sveti . . .

DAROV ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD:

\$56.— Niko Krajc; \$12.— Stana Lovkovič; \$10.— Alfred Brežnik, Martin Šuštarčič; \$8.— Branko Cvetkovič; \$6.— Franc Bračko, Štefanija Smole, Maks Krajnc, Iva Jerič, Jože Rozman, Anton Berkopce; \$5.— Franc Patafta; \$3.— Avgust Breznik, Vinko Jager, Rafaela Bernes, Ignac Ahlin, Jože Divjak, Marjan Koren; \$2.— Franc Tomažič, Olga Meziniec, Alojz Ličen, Venceslav Ogrizek, Stana Hervatin, Alma Štefanič, Silva Jereb, Dr. Stanislav Frank, Slavka Franičič, Olga Kampuš; \$1.— Milan Kosmajer, Martin Kropich, Franc Koprivec, Jožef Horvat, Pepca Koudila, William Bauer, Marija Golčman, Anton Konda, Bernard Sever, Albina Barbiš, Anton Mršnik, Anton Ludvik.

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA:

\$47.60 Dodatek k daru od postne akcije melbournskih Slovencev; \$14.— N.N.; \$10.— Jože Divjak (za lačne); \$5.— Ana Kustec (za lačne); \$3.— Družina Anton Volk (za lačne), Rafaela Bernes (za lačne); \$2.— Štefanija Smole.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

* * *

TISTI, ki še niste poravnali letošnje naročnine, storite to kmalu, lepo prosim! Tudi vsem, ki ste v zastoju za eno leto ali več — zdramite se! **MISLI** so vam kljub zastoju ostale zveste — pokažite jim zdaj vi svojo zvestobo! Razumem, da leto hitro mine, naročnina se odlaša in končno zlahka — pozabi . . . Kaj bi rekli, če bi na lepem **MISLI** "pozabile" priti k Vam? Pa bodo prej ali slej morale, saj so se stroški v zadnjih letih dvignili za težke stotake . . .

"Kaj gospoda ne gresta na koncert?" je končno vprašala. Očitno je bilo, da bi rada čim prej odpravila edina gosta in tudi sama stekla v cerkev.

"Seveda pojdeva," je odgovoril Strniša, ki mu je njeno vprašanje prišlo kar prav. Vstal je, vprašal za račun in plačal za oba. Ko je dekle skoraj steklo v hišo, je tudi Ahačič leno vstal. Počasi sta se meščana premaknila čez vrt ter se po kamnitih stopnicah vzpela do cerkve.

Pri glavnem vhodu nista mogla vstopiti, saj so celo na pragu stali ljudje. Poskusila sta pri stranskih vratih. Reditelj jima je izročil spored. Težko sta se prerinila k stranskemu oltarju, da sta se ognila prepihu med vratmi. Tam sta občela, stisnjena ob steno in se ozirala po gostih v prvih klopih.

"Le čemu si me privlekel sem?" je skoraj siknil Ahačič in njegov obraz je razodeval, da s prostorom ni zadovoljen.

"Ko bi prišla malo prej, bi lahko sedela," se je skoraj opravičeval Strniša. Tudi njemu ni bilo ravno povolji, da bo moral koncert poslušati stoje.

Še nekaj minut. Kaplan je končal bogoslužje in z ministranti odšel v zakristijo. Vsa cerkev je bila v pričakovanju pričetka koncerta. V božjem hramu je bilo tiho kot bi bil prazen. To je umirilo celo Ahačiča, da je radovedno pogledoval na kor.

V tihoto so zabučale orgle — koncert se je pričel.

Cilka je stala tako, da je bila obrnjena k pevcem in orglam. Ves zbor je imela pred seboj, oči vseh pevcov so bile napeto obrnjene vanjo, sledile slehernemu njenemu gibu. Ob pogledu na mirno Cilko je trema popustila, nekako slovesno razpoloženje je prevzelo ves zbor. Njih strah se je razblinil v nič s prvimi akordi orgel. Pred seboj so videli samo Cilko, v katero so polagali vse svoje zaupanje. Š skoraj hipnotično močjo je znala iz njih zvabiti čudovite glasove. Njeno dirigiranje ni bilo samo neko podzavestno kriljenje z rokami: s svojimi očmi, smehlajočimi ustmi, z vsako potezo obraza jim je znala slikati vsebino in milino pesmi, nehote je vsakdo doživljal in dal v svoj glas najgloblje občutke, ki jih je pesnik zilil v verze in skladatelj v melodije.

Tudi orgle so čudovito lepo spremljale ubrano petje, napolnjevale cerkev s svojim crescendom, pa zopet nalahno božale srebrni glas Cilkinega soprana, ko je sama zapela.

Spored ni bil sestavljen samo po cerkvenem letu, ampak je Cilka tudi pesmi tako mojstrsko izbrala, da je glasovno pesem prekašala pesem.

Ker je bilo v cerkvi, pevci niso bili za svoje izvajanje nagrajeni s ploskanjem, toda čutilo se je, da je zadovoljno razpoloženje med poslušalci naraščalo od pesmi do pesmi. Pevci so hoteli po vsaki pesmi iz Cilkinega obraza ugotoviti, če so dobro rešili svojo nalogo. Ona pa se je smehljala ter z nekaj šepetajočimi besedami znova in znova dvigala navdušenje in dobro razpoloženje. Koncert je uspel proti vsemu pričakovanju.

Poslušalci so bili prevzeti. Mnogi so kar pozabili, da so v cerkvi in komaj so zadržali dlani, da niso burno zaploskale. Po zadnjih akordih so nemo obsedeli in se šele počasi prebudili v sedanjost.

Tudi mestni gostje so bili vidno presenečeni. Marsikdo se je udeležil koncerta samo zato, da se ne bi morda zameril prijatelju-župniku, ki jim je poslal vabilo. Drugim je bilo verjetno več za izlet iz mesta kot pa za koncert. Malokdo izmed njih je od koncerta pričakoval kaj več kot navadno cerkveno petje. Nemogoče je bilo skriti iznenadenja, saj kaj takega niso pričakovali.

Ker se je polna cerkev le počasi praznila, so gostje odhajali skozi zakristijo. Tam jih je čakal župnik Janez, ki mu je obraz kar žarel. Kakor je ob sprejemu vsakega posebej pozdravil, tako so zdaj gostje njemu stiskali roko in mu čestitali k tako odličnemu pevskega zboru.

"Neverjetno za zbor podeželske fare!"

"Ponosni ste lahko na take pevce!"

"Vsaka mestna župnija bi jih bila samo vesela . . ."

Gospod Janez pa se je smehljaj in dobro mu je dela vsaka pohvala. Pri vsaki je čutil, da je prišla res iz srca in neprisiljeno.

Pevci se po koncertu niso takoj razšli, saj so se domenili, da počakajo in skupno odidejo s kora. Pa se jim kar ni dalo. V sladki utrujenosti so nekateri posedli po kornih klopih, drugi pa se stoje pomenkovali in čakali, da Cilka z organistom pospravi note. Občutek uspeha jih je držal v omami, ki se popisati ne da, je pa najlepše plačilo za trud številnih vaj.

(Dalje prihodnjič)

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL). I. DEL, ki ga tako s pridom uporabljajo učenci slovenskega jezika po viktorskih srednjih šolah, je še na razpolago. Bil bi v veliko korist tudi slovenskim otrokom, ki nimajo prilike obiskovati jezikovnega pouka v šolah. Za minimalno ceno **ŠESTIH DOLARJEV** (poština posebej!) ga morete naročiti preko MISLI.

Učbenik sta sestavili dve slovenski učiteljici v ZDA (Milena Gobetz in Breda Lončar), metoda učenja je lahka in privlačna tudi za mladino, ki jezika sploh ne zna.

Za Gospodovim hrbtom

V ONIH DNEH, ko je bilo spet mnogo ljudstva in niso imeli kaj jesti, je poklical učence in jim rekel: "Ljudstvo se mi smili . . ." — — —

Do semkaj sem poslušal, potem sem se raztresel. Ko sem pa že tolikokrat bral in slišal ta evangelij, da bi ga znal povedati na pamet! Postal sem odsoten in sem začel po svoje razpletati zgodbo za Jezusovim hrbtom.

Jezus je vprašal apostole: "Koliko hlebov imate?"

"Sedem," so odgovorili.

Te besede je slišal mladenič, ki je poprej enkrat dal apostolom pet hlebov in dve ribi, da jih je Gospod pomnožil. Recimo, da mu je bilo ime Štefan. Ni mu bilo prijetno pri srcu, ko je pomislil, da danes ne bo nič pripomogel k čudežu, ki se obeta. Nič krušne, nič ribje zaloge nima. Pa bi tako rad, da bi se — kot takrat — tudi danes vse oči obračale vanj. Od tistega dne, ko je njegovih pet hlebov z dvema ribama nasitilo pet tisoč mož in je še ostalo dvanajst košev, je imel čuden občutek. Zdelo se mu je, da njegova roka v Jezusovih očeh nekaj pomeni. Če je le mogel, je šel z množico za Njim. Tudi danes je bil tu. Ni pa pričakoval ponovitve velikega čudeža, sicer bi gotovo prinesel s seboj nekaj hlebov. Zdaj pa naenkrat vprašanje, kakor tistokrat: "Koliko hlebov imate?"

Štefan je dvignil glavo in nategnil vrat. Odkod bo danes prišlo tistih sedem hlebov in nekaj ribic, ki jih baje nekdo ima? Pa je zastonj prežal na odgovor. Preden se je zavedel, je bilo vse pred Jezusom. Za Štefana se Gospod niti ni zmenil in tudi apostol Andrej ne. Ljudje so posedli in jedli. Tudi Štefan je dobil svoj delež, pa mu čudežna hrana kar ni šla tako v slast, kot mu je šla prvič. Po glavi so se mu podile različne misli. Ko že pri čudežu samem ne more imeti nobene

vloge, si mora na drug način pomagati, da bo obrnil pozornost nase.

"Hm! To je že lepo," je razmišljal sam pri sebi, "da se je Gospod že drugič usmilil lačne množice. Ampak zakaj nasičuje samo tiste, ki so slučajno pri njem? Po širni Palestini je polno lačnih želodcev, za te se pa nič ne zmeni. Če bi jaz imel tako moč, da bi lahko pomnožil kruhe, ki se pokazal kot drugačen človekoljub. Vso Palestino bi napolnil s kruhom in ribami, pa še kaj boljšega bi navrgel. Potem bi vsa dežela drla za menoj in še farizeji bi ne mogli kaj ziniti zoper mene . . ."

Tako je žvečil misli in zraven njih čudežni kruh. Pogledoval je proti Jezusu in skušal ujeti Njegov pogled. Gospod pa se ni zmenil zanj. Mirno je sedel in z drugimi vred pospravljaj svoj delež. Štefanu se je zdelo, da ne bo kazalo pred Njim kaj reči. Čakal je raje, da je pojedina minila in so apostoli začeli pospravljati ostanke. Tedaj se je prismukal k Andreju, ki ga je od vseh še najbolj poznal, saj je tistokrat nje-

mu izročil svojih pet hlebov in dve ribi.

Andrej je poslušal Štefanove pomisleke, ni pa prenehal z delom. Fant je moral stopati za njim, ko je apostol pobiral kose kruha. Da bi ne bil komu v napotje, je prijel koš in ga nosil za Andrejem.

Apostol se je nalahno nasmehnil, ko je Štefan ob koncu še enkrat povedal svojo misel. Začel je razlagati: "Dečko, ti si še tam, kjer sem bil nedavno tudi jaz. Zdaj se mi pa zdi, da pričujem že nekoliko razumevati Učenika. Vidiš, vsi Njegovi čudeži so samo znamenja, ki pomenijo vse nekaj drugega, kot pa se zdi nam. Ti misliš, da z današnjim čudežem ni imel nič drugega v mislih, kot štiri tisoč lačnih žolodcev..."

"Kaj naj bi pa imel?"

"Tega ti jaz ne morem povedati. To se bo šele počasi razvidelo. Na eno reč pa te lahko spomnim. Saj gotovo še nisi pozabil, kako je Učenik takoj drugi dan po prvem takim čudežu pomnožitev kruhov posvaril množico: Ne trudite se za hrano, ki vzame konec, ampak za tisto, ki ostane za večno življenje, ki vam jo bo dal Sin človekov! S temi besedami je dosti jasno povedal, da mu v glavnem ni šlo za nasičenje nekaj lačnih žolodcev, ampak za znamenje, ki naj bi šlo ljudem do srca in jim vzbudilo misli na kaj višjega. Bomo že še videli, kaj bo iz tega."

"Bo že res menda tako, Andrej. Meni pa le ne gre v glavo, kako je to. Človek, ki ima tako moč, da igraje pomnoži par kruhov v cele skladownice, kot bi mignil ozdravi bolnika — in še toliko je takega in podobnega — tak človek se potika tod po puščavi, ko bi lahko

zavladal nad vsem svetom in v hipu odpravil vso revščino..."

Andrej je vrgel prgišče krušnih kosov v nastavljeni koš in zamahnil s prazno roko: "Štefan, to stvar smo mi že stokrat premleli. Veš, kar nič prav ni, da ti praviš o Učeniku samo 'tak človek'. Je sicer človek, pa je prav gotovo tudi Sin božji. Mi smo šele počasi uvideli, da se za zemeljsko komaj kaj zmeni. Same nebeške reči ima v mislih. Še enkrat ti rečem, da je tudi današnji čudež le znamenje..."

Koš je bil poln. Andrej ga je vzel Štefanu iz rok in ga nesel k Jezusu. Prepustil je fanta samemu sebi. Mladenič je grebel vase, pa se mu je počasi odpiralo. Apostolov nauk ni bil slab, a tisto o 'znamenju' je bilo za Štefanovo miselnost pregloboko. Še vedno ga je bolelo, da ni malo prej nič doprinesel k današnjemu čudežu. Pa si ni mogel pomagati. Gospod se ni zmedel zanj in ko je množico odslovil, je z drugimi vred tudi Štefan odšel svojo pot — s težkim srcem..."

Šele pozneje nekoč, ko je zvedel, kaj se je zgodilo pri zadnji večerji, je do dna razumel Andrejeve besede. Tedaj ga je postalo sram, da mu je bilo tisti dan hudo, ko ni mogel k Jezusovemu čudežu pristaviti svojega piskrčka — — —

Tako! Ta zgodba mi je šla skozi možgane, ko sem med poslušanjem evangelija postal raztresen. Pa morda le ni bila raztresenost, ampak posebne vrste zbranost? Naj bo to ali ono — nič mi ni žal, da sem se nekoliko pomudil s Štefanom in Andrejem — za Gospodovim hrptom...

Iz zapuščine P. BERNARDA

DRAŽGOŠKI MALI KRUHKI

STE ŽE KDAJ slišali o "dražgoškem malem kruhu"? Jaz še ne, pa imam že šest križev na rami in se imam za zavedno Slovenko. Vem le to, da so Dražgoše gorenjska vas. Ob branju o njih sem pomislila, koliko tradicije gre nekako neopazno in tiho mimo nas — če jo nekdo ne zagrabi in prikaže javnosti, ostane krajevna zadeva in končno zamre. Vse bolj so znana lectova srca — morda zato, ker so v zvezi z ljubeznijo. Fant ga je kupil na štantu pred cerkvijo in poklonil svoji izbranki. Lectovo srce je pomenilo njegovo ljubezen — vsaj na zunaj. "Kruhkovi" pa menda dekleta niso poklanjale fantom...

Vsekakor sem nedavno brala v "Ameriški domovini", ki mi jo pošilja od časa do časa sestra iz Amerike, o tem "malem kruhu". Članek je vzet iz ljubljanskega "Dela" in je po svoje zanimiv. Morda bi tudi bralce MISLI zanimal, naše pripravljalko peciva za razne prireditve najbrž še prav posebno. Tole bomo o tem:

Dražgoški mali kruhek ne smemo zamenjati z loškim kruhom ali lectovim srcem. Med njimi je sicer nekaj

podobnosti v tem, da so vsi narejeni iz testa in pogosto oblikovani v srčke, ter da so namenjeni bolj za okras kot za pod zob. Vendar je dražgoški kruhek med vsemi najpristnejši ročni izdelek in zato najvrednejši.

Sicer pa je dražgoški kruhek v sedanjem času vedno večja redkost, saj je vse manj večjih ženskih rok, ki se ga še lotevajo. Osemindesetletna Marija Jelenc iz Dražgoš je ena redkih pravih mojstric te ročne obrti. Pravi, da kruhke peče že petdeset let. Tega dela jo je naučila mati.

"Mama mi je rekla, da imam voljne prste, zato naj kar delam kruhke," pravi Jelencova.

Prsti so tu res pomembni, saj napravijo vse od testa do končne oblike. Tu ni nobenih modelčkov ali nemara strojčkov, marveč je vse delo treba opraviti z rokami. Edino orodje, ki ga uporablja Jelencova, je nekakšna široka pinceta in zobotrebec ter seveda gospodinjski valjar in nož. Pod spretnimi prsti potem nastajajo čudovite oblike srčkov, košaric, majolik, pip in drugega, ki so okrašene s cvetovi, listi in viticami rastlin.

Tako skrbno oblikovani in domiselno okrašeni kruh-

ki so že na prvi pogled res lepi in privlačni, zato ni čudno, da ljudje tako radi segajo po njih.

"Delam samo po naročilu," pravi Jelenčeva. "Ljudje kupujejo kruhke največ za darilo sorodnikom ali prijateljem od kakem prazniku, nekateri pa za okras doma v stanovanju. Včasih imam kar preveč dela. Rekla sem že, da bom nehala, pa me vedno znova pregovorijo, da jim ustrežem. Veste, prsti me že kar boljijo od neprestanega gnetenja in valjanja."

"Včasih pa je bilo drugače, saj smo morali dražgoške kruhke še ponujati."

"Pred vojno smo kruhke naložili v košaro in jih nosili naprodaj. Včasih smo šli vse do Bleda."

Dražgoški kruhki so bolj za okras kot za usta. Izdelani so namreč tako, da zdržijo dalj časa.

Takle je recept Marije Jelenc: "Testu dodam med in dišave. Vsak med ni dober, ker se kakšen prehitro suši in zato kruhki razpokajo. Po vrhu jih premažem z vodo, v kateri je med, da dobijo lesk."

Tako je dražgoške kruhke delala tudi mati Marije Jelenc in bržkone tudi stara mati pa še kdo pred njo. Kot zanesljivo seže spomin nazaj, je ta tradicija pri Jelenčevih stara najmanj 150 let, morda pa še več. In kako kaže za prihodnje?

"Še najbolj se za to delo zanimata devetletna vnukinja in enajstletni vnuk," je povedala Marija Jelenc. "Sama sta že naredila nekaj srčkov. Oba tudi do-

bro rišeta. Morda bo kateri nadaljeval moje delo, ko pride k pameti."

Jelenčeva je za svoje izdelke pred kratkim dobila priznanje na sejmu turističnih spominkov v Kranjski gori. Sloves dražgoških kruhkov pa so širom po svetu ponesli naši izseljenci, ki so še posebno navdušeni nad tem izdelkom naše domače obrti.

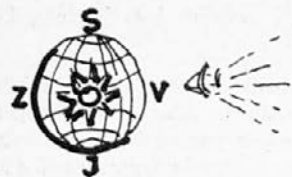
Tako piše torej zanimivi članek, ki marsikaj pove. Eno je gotovo: med izseljence, omenjene na koncu članka, nas avstralskih Slovencev ne morem šteti. Škoda, da ni dodan tudi natančni recept, brez katerega stojimo gospodinje še vedno v temi: kakšno testo, kakšne dišave, kakšni okraski . . . Morda pa se bo katera gospodinja med nami oglasila, ki o "dražgoških kruhkih" ve kaj več. Tudi o mimogrede omenjenih "loških kruhkih" ni dosti znanega, pa bi nas gospodinje le zanimalo. Vsaj tiste, ki se udeležujemo pri raznih prireditvah ter pečemo potice in druge domače dobrote.

Za enkrat se je med nami avstralskimi Slovenci kar lepo udomačilo lectovo srce. Ko sem pred leti, po dolgem času begunstva in izseljenstva, zagledala prvega v Avstraliji, sem si v spominih obrisala solzo. No, "dražgoški mali kruhek" mi solze najbrž ravno ne bo priklical, bil pa bi nova pridobitev med nami in obenem nov način ohranjanja naše tradicije.

MARIJA N.

Po jezeru
bliz' Triglava,
čolnič plava
sem ter tja . . .

Z VSEH VETROV

V SPOMIN pokojnega pisatelja Karla Mauserja so ameriški Slovenci pričeli poseben fond v pomoč Koroški in Mohorjeva družba je za te darove iz srca hvaležna. Saj je prav Mohorjeva takorekoč edini steber, ki tam ohranja slovenstvo; ne le s svojo tiskarno, ampak tudi z drugimi ustanovami, zlasti dijaškimi, ki jih vzdržuje. Akciji se je pridružila tudi gospa Mimi, žena pokojnega Mauserja, z mecenskim darom \$500.— za koroške slovenske dijake v Mohorjevih domovih in spremnim pismom, ki pravi: "... Kakor sem poznala svojega moža, sem poznala prav tako dobro njegovo skrb za slovenske narodnostne in kulturne ustanove in to mi je bilo vodilo za darove po moji presoji. Vsi vemo, kaj je bila Karlu Mohorjeva. Prepričana sem, da je tako všeč Karlu in vsem tistim neštetim dobrim ljudem in da bo tudi Mohorjanom v potrdilo, da so nam v mislih ..."

Znano je, da Mauserjevi nimajo prav ničesar preveč, saj Karel ni nikoli pisal za denar, obolelo srce pa ga je spravilo v predčasni pokoj. Iz pisma sklepam, da so dobri ljudje hoteli ob smrti pomagati družini, Mimi pa je darove darežljivo obrnila v druge namene. Kako čudovit zgled vsem veljakom med nami zdomci — mnogim je celo naša skupnost, kaj šele Koroška, deveta briga ...

JIMMY CARTER je presenetil svobodni svet s svojim novim korakom zunanje ameriške politike: pred komunizmom nič več strahu, ki je bil temelj ameriške zunanje aktivnosti vsa povojna leta — "začne naj se delo za mednarodni sistem, ki bo veljal več kot tajna pogajanja". Z drugo besedo: lepo zveneči člen o človeških pravicah in pa dobro srce je vsakemu neodvisnemu narodu kar dovolj za borbo proti širjenju komunizma. Naivne besede, ki jim menda sam ne verjame, saj je v isti sapi opredelil večjo oborožitev in svetoval isto tudi NATO-deželam ... A ta način zunanje ameriške politike mu bo lahko služil v izgovor, če bi moral izpolniti obljubljene vojaške obveznosti pomoči ogroženim deželam ... Služil mu bo — kot izgleda — za odpoklic ameriških sil iz Južne Koreje, ki bo postavljena pred isto izbiro kot je bila Angola, ko ji je Amerika obrnila hrbet. Jimmy bo lahko mirno sedel v Washingtonu s pravili o človeških pravicah v rokah, medtem pa bo rdeča zastava osvajala deželo za deželo ter prav te iste pravice teptala na vsak korak ...

Amerika izgublja svoj obraz in zaupanje svobodnega sveta, izpodkopala si bo tudi lastno svobodo. Takrat tudi zanje "bill of rights" ne bo pomenil več kot zgodovinski papir preteklosti ...

ZA "JETNIKA MESECA" je v letošnjem februarju proglasila mednarodna ustanova AMNESTY INTERNATIONAL slovenskega sodnika Franca Miklavčiča, ki je bil lani obsojen na pet let in osem mesecev strogega zapora. Ustanova v objavi dokazuje, da se je jugoslovanski režim s to krivično sodbo grobo pregrešil proti najosnovnejši človekovi pravici, pravici do lastnega mišljenja in svobodnega izražanja. Besedilo je bilo v več jezikih poslano vsem številnim uglednim osebam in članom te svetovne organizacije.

Po najnovejših poročilih iz domovine je Vrhovno sodišče sodniku Miklavčiču v letošnjem marcu zmanjšalo prvotno kazen na eno leto in osem mesecev. Drugo poročilo pa celo pravi, da je bil kaznjenež že izpuščen. Če to drži, se hočejo doma izkupati iz očitkov, ki bi lahko padli na letošnji belgrajski konferenci o izpolnjevanju obveznosti helsinkiškega sporazuma v letu 1975.

Eno je gotovo: doma niso računali, da bo obsodba sodnika Miklavčiča dvignila toliko mednarodnega prahu. Pa ga je in prav je tako. Miklavčič je postal simbol slovenske svobode, poguma, vztrajnosti in narodno-politične resnosti. Misli, za katere je bil obsojen, so jasne, odgovorne, nenasilne — zrcalo zrelega naroda, ki ima sedaj v Francu Miklavčiču svojega svetovno priznanega besednika. Zaslužil je oporo svobodoljubnega sveta in je v ponos vsem svobodoljubnim Slovincem doma, v zamejstvu in zdomstvu.

V NAČRTIH je Slovensko versko središče v Parizu, kjer deluje z nekaj drugimi duhovniki dr. Nace Čretnik. Poleg duhovnikovega stanovanja in dušnopastirske ter karitativne pisarne naj bi imeli tudi dom in kapelo. Zamišljal je malo kasna (kaj bi pomenilo tako lastno središče v preteklih letih, ko so tisoči bežali preko slovenskih meja!) pa vendar zdrava in potrebna tudi danes. Pariz je križišče velikih evropskih poti. Slovencev pa v Franciji tudi danes ni ravno malo. Tako središče bo marsikoga ohranilo in rešilo, saj bo našemu človeku nudilo poleg duhovne požitve tudi toplo ognjišče ob materini besedi in pesmi.

Mnogi slovenski zdomci po svetu, zlasti v ZDA in Kanadi, ki so preživeli čas begunstva v Franciji, so se za akcijo zavzeli. Kaj pa avstralski Slovenci? Preecej jih je prišlo med nas iz Pariza — morda bi tudi ti bivši "Francozi" radi prispevali svoj dar v zahvalo za takratno gostoljubje. Gotovo so takrat v Parizu čutili, kaj se pravi srečati rojaka in se po domače razgovoriti. Vsekakor — tu objavljam naslov dr. Čretnika, če bi mu hotel kdo poslati svoj dar za Pariško slovensko središče: 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris,

France. Kdor pa se težko spravi k pisanju, mu njegov dar tudi MISLI rade volje posredujejo v Pariz.

BILANCA DACHAU — enega najstrašnejših nacističnih taborišč, pove tele številke o zapornikih-duhovnikih: v času "obratovanja" tega pekla za bodočo žico je bilo med kaznjenci 2911 duhovnikov petih različnih veroizpovedi. Katoliških duhovnikov je bilo 2579, evangeličanskih 109, pravoslavnih 22, starokatoliških 8, dva pa muslimanska. V Dachau so jih privedli iz devetnajstih držav — iz Jugoslavije 50. Od zgornjega skupnega števila duhovnikov jih je v taborišču umrlo 1043. Med temi žrtvami je največ Poljakov — 868. Nemških duhovnikov je umrlo 94, Čehov in Slovakov 24, Nizozemcev 17, od jugoslovanskih narodnosti pa štirje. Tudi slovenski duhovniki so dali Dachau-u svoj davek, tako iz matične domovine kot iz avstrijske Koroške.

POSEBNO ŠTUDIJO o posledicah brezposelnosti so napravili v Združenih državah. Izvedla jo je Hopkinsova univerza za leto 1970, ko se je v ZDA brezposelnost povečala za 1,4%. Raziskave so v tem našle vzročno zvezo za 1500 samomorov, 1700 ubojev, 25.000 primerov kapi, srčnih infarktov ter ledvičnih obolenj s smrtnim izidom, 5500 pacientov psihiatričnih klinik ter 800 pacientov, ki so dobili cirozo jeter in so umrli v naslednjih petih letih. Težke številke, ki obenem pokažejo

kar precejšnjo mero pomohkuženosti: človek dežele izobilja in primeroma visoke brezposelne podpore ni zmožen veliko prenesti. Vse bolj trdoživi so ljudje po deželah, kjer se dnevno bore za vsakdanji kruh in jim nihče ne nudi pomoči. Po mnogih deželah ljudje umirajo od lakote, gornjih vzrokov pa med njimi ni zaslediti.

AUSTEC INTERNATIONAL PTY. LTD. je napravilo kot prvo avstralsko podjetje pogodbo z eno socialističnih dežel, smo brali nedavno v časopisih. Štiri-milijonska pogodba vključuje načrtovanje in izdelavo strojev za predelovanje mesa in konzerviranje v klavnici kraja Sveti Nikola, jugoslovanski del Makedonije. Denar za projekt bo posodila Svetovna banka skupno z Jugoslovansko Stopansko Banko.

SPOMINSKO PLOŠČO so odkrili farani slovenske župnije sv. Križa v Fairfieldu, Conn., ZDA, svojemu pokojnemu župniku dr. Andreju Farkašu. Vzdali so jo na desni strani vhoda v cerkev in še dolgo jih bo spominjala na vnetega dušnega pastirja, po rodu iz Prekmurja, ki je pred desetimi leti postal žrtev avtomobilske nesreče. Father Farkaš je storil zelo veliko za povojne begunce, ki so v trumah prihajali v Združene države. Ploščo je odkril Msgr. Ignacij Kunstelj, glava slovenskega izseljenskega dušnega pastirstva, ki so ga za to slovesnost farani povabili iz Londona.

TRETJI MLADINSKI KONCERT

SLOVENSKA mladina bo imela letos že tretjič priliko predstaviti slovensko pesem in glasbo na vseavstralskem koncertu. Vseavstralskem zato, ker ste mladci vključeni k nastopu iz vseh delov Avstralije (Na prvem in drugem so bile zastopane države Victoria, N.S.W. in Queensland). Pa tudi zato, ker skuša ta koncert z dobro voljo nastopajočih in njih staršev predstaviti slovensko pesem naše mladine čim širšemu krogu rojakov.

Letos bo koncert v Canberri med šolskimi počitnicami — na soboto dne 27. avgusta.

Koncert bo ostal v obliki natečaja s to razliko od prejšnjih dveh, da bodo razsodniki nastopov ocenjevali izvajanje vsake pesmi posebej. Zmagovalec bo skupina (oz. posameznik pri petju), katere pesmi bodo zaslužile najvišje skupno število točk. Naj tu zopet poudarimo glavni namen teh koncertov: poživiti slovensko pesem in glasbo med našo mladino, ne iskanje najboljših. Priznanje zmagovalcu res ne more odpasti in ima svoj učinek, nima pa tistega poudarka, ki mu ga hočejo dati nekateri. Samo tako bo ta vsakoletni nastop mladino združeval, ne pa razdvajal.

Prijavitelci naj upoštevajo tale navodila:

1. Skupina mora imeti svoje ime.
2. Povprečna starost nastopajočih ne sme biti manj kot 13 in ne več kot 19 let — obe starostni meji dopolnjeni kadar koli v tekočem letu.
3. Člani skupin morajo biti slovenskega porekla (vsaj

eden staršev mora biti Slovenec). Vendar se v izjemnih okoliščinah dovoljuje druga narodnost: v skupini do pet članov — eden ne-Slovenec, v skupini nad pet članov — dva ne-Slovenca.

4. Spored treh točk si pripravi skupina sama. Biti mora slovenskega značaja, le ena izmed točk je lahko v duhu in jeziku katerega koli naroda.

5. Spored sme vključevati: a) samo glasbo, b) samo petje, c) petje in glasbo.

6. Solisti (lahko tudi duet) morejo nastopiti samo s pevsko točko (od dveh pesmi sme biti ena v katerem koli jeziku), s spremljavo ali brez spremljave.

Prijavite se kmalu in tudi predložite pesmi. Se razume, da nihče ne bo izvajal pesmi, ki so bile na sporedu že lani ali predlanskim. Tudi ni primerno, da bi bila ista pesem dvakrat na sporedu istega večera. Pohitite torej s prijavi, da vam ne bo treba spreminjati pesmi zadnji čas pred koncertom, če je isto pesem slučajno že kdo prijavljencev pred vami izbral. Tako bo več časa za vaje izbranih in sprejetih pesmi. Prijavitelcem bomo po želji poslali seznam pesmi prejšnjih dveh koncertov.

Prijave pošljite na eno naših verskih središč: Melbourne, Sydney ali Adelaide.

Slovenskim mladincem širom Avstralije — prisrčen pozdrav!

P. Stanko, Melbourne

P. Lovrenc, Sydney

Dragi striček!

Čeprav sem še majhna, s pomočjo mame in sestrice pišem tole pisemce. Začela sem slovensko šolo v Kew, na društvo "Planica" pa hodim že drugo leto. Precej sem se že naučila.

Povedala bi rada, da sem se učiteljici v državni šoli pohvalila, da mi je mama naredila slovensko narodno nošo. Rekla mi je, naj jo prinesem v šolo. Tako sem se drugi dan v svojem razredu pokazala v narodni noši in tudi zapela sem pesmico: "Sem deklica mlada vesela". Čeprav me niso razumeli, so mi vsi v razredu ploskali. Potem me je učiteljica prišla za roko in me peljala še po ostalih razredih naše šole. Vsi so videli našo slovensko narodno nošo. Bili so zadovoljni in so mi rekli, da sem lepa.

Zdaj pa lepe pozdrave Tebi, dragi striček, in vsem slovenskim otrokom, ki berejo Kotiček! — Marina Klančič, 6 let, Burwood, Victoria.

Dragi striček!

Ker si zadnjič objavil pismo mojega brata Petra, hočem priti v Kotiček tudi jaz. Nisem dal miru, dokler mi mami ni pomagala sestaviti tole zate.

Jaz sem mlajši od brata, pa zato nič manj priden. Mama pravi, da včasih še bolj. Rad pomagam atu v garaži in tudi jaz se včasih naučim kako pesmico, ki jo objaviš v Kotičku. Samo ta zadnja o mamici je bila zame malo predolga.

Ko bom velik, bom učitelj. Ata pa pravi, da bom mizar, ker tako rad zabijam žebelje.

Če boš to pismo objavil, ti obljubim, da se bom tudi jaz naučil pesmico, ki bo na isti strani kot moje pismo. Lepe pozdrave! — Toni Balich, 10 let, Gundagai, N.S.W.

DRAGI OTROCI!

Zopet smo zaman čakali, da pride obljubljena slika od drugod. Kam bo šel urednik stikati za kandidati zgledov mlajšim, če ne v lastnem kraju, kjer mu je mladina poznana! Fanta, ki je na sliki v tej številki, je videl prvič pri krstu in opazoval ga je rasti vsa ta leta, dokler ni iz Jožka postal Jože ter je začel za puh pod nosom in po bradi uporabljati brivski aparat...

Da, to je eden naše melbournske mladine, JOŽE ČELHAR, seveda že tukaj rojen (leta 1959). V šolo je hodil v Clifton Hillu, v Ivanhoe in Reservoirju. Končal je šest razredov Maryland High in lani srečno prestal matrikulacijo. Od drugega razreda dalje ima Scholarship — torej je kar priden študent. Zdaj hodi

MOJ DOM

O MOJ PRELJUBI, DRAGI DOM,
ZATE SRCE GORI, GORI:
KAKO TE VEDNO LJUBIL BOM
VSE SVOJE ZIVE DNI!

DARUJEM VSE TI, KAR IMAM:
ROKE, GLAVO, SRCE . . .
OTROK SEM ŠE, A KAR IMAM
DAR SKROMEN JE ZATE.

ČE VEČ IMEL BI, DAL BI RAD,
A MAJHEN SEM SEDAJ.
ČEPRAV PRESLAB, ČEPRAV PREMLAD,
LE TVOJ BOM VEKOMAJ.

(Ponarodela)

na RMIT in pravi, da bo tehnični risar ali pa arhitekt. Razni načrti ga vesele — nič čudnega, da ga je tudi fotograf ujel ravno pri njih.

Ko smo v verskem središču v Kew pričeli pred štiri leti z mladinsko skupino, se je pridružil. Zdi se mi, da bi nekaj manjkalo, če bi Jožka ne bilo zraven. Nobeno leto ni zamudil našega taborjenja ob morju, pa menda tudi nobenega izleta ne. Do zdaj je tudi pel pri "GLASNIKIH", v prostem času pa rad vzame v roke kitaro. Tudi v narodni noši se je že večkrat pokazal.

Starši so fanta veseli; ne samo zato, ker je priden in še rad uboga (četudi se včasih po fantovsko upre, da "samo on nič ne sme" . . .), ampak tudi zato, ker se z njim redno pomenijo v slovenskem jeziku. Še celo k slovenskemu pismu se spravi, kadar mama piše domov. Pa tudi mi cenimo njegovo znanje slovenščine: je na seznamu mladincev, ki ob nedeljah berejo pri slovenski maši berila. Moram priznati, da je tudi med njimi eden najbolj pridnih in se nanj zlahka zanesemo. Upamo, da bo tak ostal tudi pozneje, ko bo morda res za svojim imenom pripisoval: arhitekt . . .

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

MOORABBIN, VIC. — Še pred nekaj leti si nisva mislila, da se bo tako blizu nas razvilo zemljišče društva "Planica-Springvale", kjer se da preživeti prijetne nedeljske popoldneve v domači družbi. Tako nam starostna leta ne bodo tekla v samotni in dolgočasni, ampak v veselem srečevanju z rojaki. Na "Planici" je vedno veselo in vedno več nas je, ki se tam snidemo. Tudi mladine je veliko in vedno nam kaj novega priredijo.

Prijetno je bilo popoldne velikonočnega ponedeljka, ko je "Planica" priredila piknik. Ob zvokih tako mladih "Veselih planincev" se kar ni bilo mogoče odstraniti. Zelo dobro napredujejo in jim lahko samo iz srca čestitamo ter želimo vztrajnosti. Enako ansamblu "Velenje", ki tudi kaže vedno lepše uspehe.

Veselo je bilo na "Planici" tudi na prvo majsko nedeljo, ko so imela društva balinarsko tekmovanje. Spet smo se zavrteli ob zvokih "Veselih planincev". Dekleta mladinske sekcije so ta dan skrbele za lačne: pekle so nam okusne pice. Na materinski dan pa so razveselile mamice: oblečene v narodnih nošah so vsaki mamici pripele rožico, otroci slovenske šole pa so nas vse razveselili z nastopom. Članice materinskega odbora so nam pripravile polne mize dobrot, dekleta pa so nam postregla s kavo. Igrali so zopet "Veseli planinci" in pa "Velenje": stare in mlade mamice smo se zavrtle, možje pa so nam veselo ploskali.

Naj še to poveva, da so "Veseli planinci" s folklorno skupino nastopili v Noble Park State School kakor tudi na jubilejnim koncertu Box Hill-a. Zlasti mladini želiva obilo uspeha tudi v bodoče, društvu "Planica" pa najlepša zahvala za požrtvovalno delo med nami.

Vsem rojakom pozdrave! — **Zofi in Stanko Pavletič.**

MT. GAMBIER, S.A. — Za poslani Učbenik slovenskega jezika, ki sem ga naročila, prav lepa hvala. Dobili smo ga ravno o pravem času, ko so otroci imeli počitnice. David in Nada sta se vsaki dan pridno učila in z mojo pomočjo kar dobro napredovala. David hodi v prvi razred srednje šole in je odličnjak, pa tudi v športu je dobil lani nagrado kot najboljši v avstralskem nogometu. Nada hodi v šesti razred osnovne šole in je tudi pridna. Obljubila mi je, da bo enkrat kaj napisala za Kotiček. Lidija hodi že v četrti razred srednje šole: lani je dobila nagrado "Character and Leadership Development". Zelo rada pomaga pri vsaki stvari in jo imajo v šoli vsi radi. Tudi najstarejša Sonja na učiteljskem v Adelaidi lepo napreduje. — Vse to nam je v veselje in zavest, da smo dali otrokom kar smo mogli, v glavnem pa pošteno slovensko vzgojo doma, ki se zdaj že obrestuje.

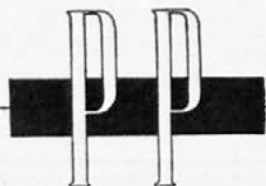
Ko prebiram MISLI, ki redno prihajajo v našo samoto, daleč od slovenskih središč, smo kar ljubosumni na Melbournčane ali Sydneyčane, pa tudi o Adelaidi se vedno več sliši. Malo gremo okrog, saj z veliko družino ni lahko, a obisk Melbournu nas že dolgo privlači. Morda se kdaj le spet vidimo.

Prejmite vsi iskrene pozdrave! — **Olga Mezinec.**

PARIZ, Francija — Star maček se bo podpisal za temi vrsticami, a tokrat ne v Canberri. Pismo za MISLI pišem na stopnicah noterske katedrale. (Zato pa tudi čačke komaj razberem . . . Op. ur.). Po Evropi se potikam, kamor sem odfrčal 27. aprila na kratek obisk.

Pot sem imel lepo — le bolj številka se počutiš med 405 potniki velikega jeklenega ptiča. Vsekakor: s seboj sem imel aprilske MISLI, ki mi jih je dal v Sydneyu pater Lovrenc, in z njimi sem si kratil čas. Ko sem se ob nekem pristanku vrnil v letalo, sem jih pogrešil: vse drugo je ostalo v sedežnem žepu nedotaknjeno, le MISLI so odpotovale . . . Poleg mene je sedel srbski par in ona me je že prej večkrat srdito pogledovala. V letalu je bilo od Singapura dalje osem jugoslovanskih diplomatov, kot sem zvedel od letalske uslužbenke. Morda se je komu izmed njih zahotelo "prepovedanega branja", če je opazil domači jezik . . .

V Rimu sem se za nekaj dni nastanil v hotelu Bled. Z lastnikom Levstikom, Ribničanom po rodu, sva se

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 429 3188

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

marsikaj pomenila. Obednica hotela je res urejena v slovenskem slogu, tudi slike po stenah so slovenske, postrežba pa je italijanska in tudi hrana, le pijače pa res dobiš slovenske. Osojbe je italijansko, razen dveh Slovencev v pisarni, dve Hrvatice pa sta v obednici in kuhinji. Tako sem bil skoraj malo razočaran. Zato sem se po vrnitvi iz obiska Neaplja in Pompejev nastanil v Sloveniku, da poskusim še tu. Bil sem prijazen sprejet, slovensko ozračje in slovenska hrana sta mi dobro dela.

Slovenik je naš papeški kolegij v vodstvu slovenskih škofov, a pod skrbnim očesom Vatikana, da vpliv kake politike v njem nima mesta. Duhovnikov-študentov iz vseh treh slovenskih škofij je trenutno enajst. So fantje, da smo lahko ponosni nanje. Skromno žive, pa so vedno veseli. Doslej je izšlo iz Slovenika 34 doktorjev; zasidli so po naših škofijah važna mesta. Gotovo število teh rimskih doktorjev pravno še ni priznanih, ker niso natisnili svoje doktorske disertacije. Tisk vsake doktorske disertacije stane okrog 600 dolarjev, tega pa žep ne zmore. Zato se rektor Msgr. Jezernik obrača na slovenske dobrotnike po svetu, če bi tem mladim doktorjem mogli priskočiti na pomoč. Storili bi veliko

dobroto: eno znanstveno delo več v slovenskim avtorjem bi prišlo na police svetovnih knjižnic in en slovenskih duhovnik — doktor več bi bil pravno priznan.

Rim je mesto arheološkega bogastva, povsod sledovi starodavne zgodovine, za katoličana še posebno velikega pomena in obisk cerkve sv. Petra nepozaben. Celo na kupolo sem se povzpel — stopnic nisem štel, pa menda jih je preko 500, kot mi je zagotovil čuvaj, in mi je dokazovalo tudi moje pihanje. Težko bi bilo opisati obisk muzejev, zato ne bom niti poskušal. Na srečo sem imel po Rimu sposobnega vodiča v osebi frančiškanskega profesorja dr. Bruna Korošaka. Po rodu iz Maribora je v Rimu nad 35 let in že preko dvajset let predava na univerzi. Kongregaciji pomaga pri svetniških procesih — tudi Baragovemu in Slomškovega doprinaša svoje. Škoda, da njegovega sobrata p. Cirila Recka, tajnika na frančiškanski generalni kuriji, ki sem ga tudi poznal še iz domovine, nisem več našel med živimi. Lani so ga pokopali. P. Bruno je pravil, da je malo Slovencev imelo tak pogreb, če sploh kdo: dvanajst kardinalov in preko dvajset škofov se ga je udeležilo, tako je bil p. Ciril priljubljen v svoji preprostosti in ustrežljivosti do vseh.

Poleg Sv. Petra sem si ogledal še precej drugih znamenitih rimskih bazilik. Ena je lepša in zgodovinsko bogatejša od druge in snovi za opis bi bilo za celo knjigo. Za kaj takega pa so drugačni mački na svetu...

Morda se bom še kaj oglašil, saj so mi MISLI vedno v mislih. Za enkrat pa lepe pozdrave uredniku in vsem bralcem! — **Joža Maček.**

WOOLLOOWIN, QLD. — Mesečnik MISLI prejema mo že prav od leta, ko smo prišli v Avstralijo. Vsaka številka nas zares razveseli in prav pogrešali bi jih, če bi več ne prihajale v našo hišo.

Pred nekaj meseci smo se selili v svoj domek in smo s tem seveda spremenili naslov. MISLI pa še vedno dobivamo na stari naslov, kar se nam zdi čudno. Ko je bil zadnjikrat dr. Mikula pri nas, smo od njega dobili Mohorjeve knjige. Obenem smo poravnali tudi naročnino MISLI za tri leta ter gospoda prosili, če bi pri Vas spremenil naslov. Obljubil nam je, zdaj pa se nam

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

**Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!**

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT ENCYCLOPEDIA?

V domačem jeziku boste dobili
vse informacije ter po želji uredili nakup,
če pokličete **MARCELO BOLE** — tel. 306 3087,
DANILO ŠTOLFA — tel. 306 2664,
ali pa **NEVO BOLE-ROEDER** — tel. 306 1141.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.
Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.
(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah
kličite Maksovo številko doma: 850 4090

MELBOURNSKI ROJAKI! Je med Vami morda družina, ki išče začasni dom? V Glenroyu je za kakih šest mesecev na razpolago v najem udobna hiša. Je pri-
lično velika in stanarina zanjo zmerna.

Za vse podrobnejše informacije kličite telefonsko številko: 306 9598!

le zdi, da se je moralo nekje zatakni, saj MISLI na novi naslov še niso začele prihajati.

Poglejte prosim in uredite — vsako številko res težko čakamo! In lepe pozdrave od nas vseh! — **Družina Mitič.**

Zatakni se je moralo pri dr. Mikuli, ki mi pred letošnjim odhodom čez lužo ni poslal nobene naročnine in nobene spremembe naslova. Ker ima že višja leta kot jih kaže na zunaj in so na splošno dohtarji poznani kot "pozabljive sorte možje", mu pozabljivost oprostimo. Ne bo prvič in vem: čim bo našel zapiske ter neljubo pozabo zaznal, jo bo hitro popravil — vmes bo pa preteklo najbrž kar precej vode . . .

Hvala, da ste zdaj sami poslali novi naslov in bo s strani upravnštva vse urejeno. Skrbí me samo, če je še več takih naročnikov, ki so se poslužili doktorjevega obiska za poravnavo naročnine, za morebitni dar v Bernardov sklad ali pa za spremembo naslova. Naj mi prosim javijo, da stvar čimprej uredim!

Vem, da je dr. Mikuli že pokojni o. Bernard svetoval "kapljice proti pozabi" — pa vse izgleda, da njegovega nasveta ni vzel resno. Jaz sem premlad, da bi mu dajal take nasvete; svetujem pa naročnikom, naj se v bodoče raje poslužijo — kuverte s tiskanim naslovom MISLI v decembrski številki.

Upam, da naš "pozabljivi dohtar" ne bo preveč hud name, če bo kje na toplem soncu ob Vrbskem jezeru bral te hudomušne vrstice . . . — **Urednik in upravnik.**

*

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je JOŽE VRHOVNIK. Njegov naslov je bil v Canley Vale, N.S.W. Po njem sprašuje svakinja iz Kamnika. Zvezo posredujejo MISLI.

REŠITEV MAJSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 1. šmarnice; 9. aeroplan; 10. flek; 11. P.O.; 12. oba; 13. opit; 15. ta; 16. vdane; 17. pre-
ran; 18. odreja; 20. sreča; 21. KP; 23. veka; 24. p(o)l(j)e;
25. ev; 26. stih; 27. tiralica; 30. amuzičen.

Navpično: 1. šafot; 2. Melba; 3. area; 4. rok; 5. N.P.;
6. il; 7. capina; 8. enoten; 13. odeja; 14. para; 16. vre-
ča; 17. prek; 18. osveta; 19. drevim; 21. klice; 22. pe-
han; 24. ptič; 26. sli; 28. Ru; 29. Az.

Križanko so rešili: Vinko Jager, br Bernard, Alenka in Eva Žigon, Francka Anžin, Teresa Kaiser, Jože Grilj, Marija Špilar, Lidija Čušin in Ivanka ter Branko Žabkar.

Zreb je izbral za nagrado Jožeta Grilja.

*

Sosedi med seboj:

"Kaj ne bo vaš mož pozabil zalivati rože, ko boste vi odpotovali?"

"O, tisto pa gotovo ne: predobro ve, kaj pomeni žeja . . ."

*

"Ko sem se jaz poročila, je bil moj mož zelo kratkoviden."

"O, vem, vem . . ."

*

"Ob igranju tega pianista mi vedno pride na misel Cankar."

"Kako vendar, saj Cankar ni znal igrati klavirja."

"Saj prav zato."

Potrebujete TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road,

329 6144

MALVERN,

1382 High Street,

509 4720 in 509 2675

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park,

546 7644

MENTONE,

3 Station Street,

93 2460

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road,

781 2366

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Danes za spremembo tri krajše uganke, da bo malo več veselja. Rešitve pošljite najkasneje do 28. junija na uredništvo!

I. BESEDNICA

1. — — — — —
2. — — — — —
3. — — — — —
4. — — — — —
5. — — — — —
6. — — — — —
7. — — — — —
8. — — — — —

Besede pomenijo: 1. straši, drži v preplahu; 2. ladja, velik čoln; 3. nezdravo, od bolezni načeto; 4. potreben je pri ogledu tujega mesta; 5. precej splošna bolezen starejših; 6. učenec, obiskovalec pouka; 7. prodirajoče, brez strahu, skoraj prezirajoče; 8. lepa gozdna žival.

Če vzameš v vsaki besedi po dve zaporedni črki (v besedah sta od 1 do 8 v nekem pravilnem razporedju), ti dajo skupaj star slovenski izrek. Če si seveda izbral pravilne besede . . .

II. DOPOLNILNA UGANKA

— e — a —
i — a
— — a — e —
— e —

Da dobiš iz tega pregovor, postavi namesto črk tele soglasnike: d, k, k, m, n, p, r, r, r, t.

III. PONARODELA UGANKA

IMA OSEM NOG,
DVE GLAVI, DVA REPA,
PA ČEZ VODO GREDE
ZMOČI LE ŠTIRI NOGE . . .

Kaj je to?

● Koder hodijo vodilni namesto delavcev po kostanj v žerjavico, kostanja za delavca hitro zmanjka.

● Nemogoč človek: z njim se ne da več govoriti — zares misli, kar govori.

● Krasti ni lepo — toda še grše je, če te ujamejo!

● Včasih je v službi komu lažje dati odpoved, kot pa ga zbuditi.

● Vsem ljudem je segel v roke, če so jih držali v polnih žepih.

● Laž ima kratke noge — pa vendar v informiranju najdelj pride!

● Skromnost je lepa čednost — toda popolnoma neuporabna pri delitvi dohodka.

● Naglica ni nikoli dobra — razen pri iskanju tuje krivde.

● Besedičil je o napredku, mislil pa na svoj zadek.

● V vinu so iskali resnico tako dolgo, da niti sebe niso več našli.

● Da bi bila krivda manjša, so si odgovornost razdelili.

● Pa si kupi barvni televizor, da se ti stvari ne bodo zdele več tako črne!

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega TOLMAČA za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo JANJO SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Ste poravnali naročnino za MISLI???

TURISTIČKA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PISITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:

RATKO OLIP

**BLACKTOWN
PENRITH**

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejam davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolic, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755